

Ἡ ἀνάστασις

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΙΣΑΜΟΥ κ ΣΕΛΙΝΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ * ΕΤΟΣ ΚΕ * ΤΕΥΧΟΣ 8 * ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Διμηνιαίο Περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΕΤΟΣ ΚΕ
ΤΕΥΧΟΣ 8

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

ΙΔΡΥΤΗΣ:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
πρ. Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνσις:
Ἱερά Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσαμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 22128 - 22018
Fax: 28220 83037
Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις:
www.imks.gr
E-mail: info@imks.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ: 2492

Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Ἀριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:
390/54013303

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

“Ἡ Ἀνάστασις”. Φορητὴ εἰκὼν.
Ἰ.Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος Καστελλίου.
Διὰ χειρὸς Ν. Βράνου

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Τὸ Σπήλαιον τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Τοπολίως
Κισάμου. (Ἐορτάζει τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα.** Τῆς
• Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡ-
• ΘΟΛΟΜΑΙΟΥ σελ. 35-36
- **Πασχαλινὸ Μήνυμα.** Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κισά-
• μου & Σελίνου κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥσελ. 37-38
- **“Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...”.** Τοῦ Σεβ. Μητροπο-
• λίτου πρώην Κισάμου & Σελίνου κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ
• σελ. 39-40
- **Ἐπίκαιρες Σκέψεις.** Ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν
• ζώην. Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Χατζηνικολάου.
• Ἱεροκήρυκος-Θεολόγου-τ. Λυκειάρχου.....
•σελ. 41-42
- **Χριστὸς & Ἑλλάδα. Μᾶς χρειάζονται.** Τοῦ
• Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη.
• Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Δυτ. Κισάμου σελ. 43-44
- **Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Ἀπόστολο**
• **Παῦλο.** Τοῦ κ. Γεωργ. Παπατζανάκη. Δρ. Θεολογίας
• σελ. 45-46
- **Πάσχα Ἑλλήνων.** Τῆς κ. Εὐτυχίας Δεσποτάκη-Πευ-
• κισιανᾶκη. Φιλολόγου..... σελ. 47-48
- **Ἑνορία Παλαιοχώρας Σελίνου.** Τοῦ Αἰδес. Πρωτο-
• πρ. π. Νικολάου Λαμπάκη. Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας
• σελ. 49-50
- **Κατακόμβες. Ἡ ρίζα τῆς Βυζαντινῆς Ζωγραφικῆς.**
• (Β' Μέρος). Τοῦ κ. Νικολάου Γιαννακάκη.
• Ἀγιογράφου σελ. 51-52
- **Ἡμέρες Πάσχα. Τότε καί σήμερα.** Τοῦ κ. Θεοδώ-
• ρου Ἡλιάκη. Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Νομ. Συμβουλίου
• τοῦ Κράτους σελ. 53
- **Λαμπρόσκολα.** Τοῦ κ. Ἰωάννου Σκουλούδη. Λαο-
• γράφου..... σελ. 54-55
- **Ὁ Δεκάλογος τῶν συζύγων.** Ἀπό τό site: www.
• pigizois.gr σελ. 55
- **Ἡ Ἐκκλησία οἷς ἀπαντᾷ.** Ἀπαντήσεις σέ ἀπορίες
• - ἐρωτήματα ἀναγνωστῶν τοῦ Περιοδικοῦ μας
• σελ. 56
- **Τὸ Χρονικὸ τῆς Μητροπόλεώς μας (Μάρτιος -**
• **Ἀπρίλιος 2007)** σελ. 57-61
- **Δωρεές ὑπὲρ τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς**
• **μας** σελ. 62
- **Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου**
• **Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσσοστό-**
• **μου Λόγος Κατηχητικός εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφό-**
• **ρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σωτηριώδους Χριστοῦ**
• **τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως** σελ. 63

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Δελφοί συλλειτουργοί καί τέκνα εὐσεβῆ
καί φιλόθεα τῆς Ἐκκλησίας,
Χριστός Ἀνέστη!

Καί πάλιν ἀκούεται ὁ χαρμόσυνος
αὐτός χαιρετισμός τῶν χριστιανῶν ἐντός τῶν
εὐημερουσῶν κατά τό πλεῖστον χριστιανικῶν
κοινωνιῶν. Ἄλλ' αἱ κοινωναί αὗται ἀπωθοῦν
τό ἐρώτημα καί τό πραγματικόν ζήτημα τοῦ
θανάτου καί ζοῦν ὡς ἐάν ὁ θάνατος εἶναι
ἀνύπαρκτος καί ἡ ἀνάστασις περιπτή. Ἐν τού-
τοις, *«φοβερῶτατον τό τοῦ θανάτου μυστή-
ριον»*, ὡς λέγει ὁ ὕμνογράφος, καί καθημε-
ρινή πραγματικότης. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου
δέ, φανερός εἰς ὅσους ἀντιμετωπίζουν προ-
βλήματα ὑγιείας ἢ μεγάλης ἡλικίας, ἀκόμη
καί ὅταν ἀπωθῆται μέ διαφόρους μεθόδους,
κατατρώγει τήν εἰρήνην τῶν καρδιῶν, γεμί-
ζει τήν ψυχήν μέ ἀναιτιολόγητον ἄγχος καί
πολλάς φορές ὀδηγεῖ εἰς αὐτοχειρίαν, διότι ἡ
ἀβεβαιότης παρατεινομένη γίνεται ἀφόρητος.

Εἰς αὐτήν τήν ἀβεβαιότητα ἔδωσε τέλος

ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ὁ θάνατος δέν
εἶναι πλέον κυρίαρχος τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι
τό ἀναπόφευκτον τέλος τῆς ὑπάρξεώς μας.
Ἡ πλάξ τοῦ τάφου δέν σκεπάζει αἰωνίως τήν
ὑπαρξίν μας μέ μίαν αἰώνιον σιωπήν. Ὁ λί-
θος, ὁ ὁποῖος ἔκλειε τήν θύραν τοῦ τάφου
τοῦ Χριστοῦ, ἀποκεκύλισται, μετεκινήθη, καί
ὁ Χριστός ἐξῆλθε θριαμβευτής, ἀνώτερος
τοῦ θανάτου, ἀνέπαφος ἀπό τό κέντρον του,
πρωτότοκος τῶν νεκρῶν. Ἡ θύρα τοῦ τάφου
ἔκτοτε ἔμεινεν ὀπισθέν Του ἀνοικτή δι' ὅλους.
Ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐξέλιπε δι' ὅσους θέ-
λουν νά ἀκολουθήσουν τά ἴχνη Του, τά πάντα
ἐπληρώθησαν χαρᾶς καί ἐλπίδος. *«Ποῦ σου
θάνατε τό κέντρον, ποῦ σου Ἄδη τό νῆκος»*,
ἐρωτᾷ θριαμβευτικῶς ὁ προκάτοχος ἡμῶν
Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Βεβαίως, διά πολλούς ἐξακολουθοῦν
νά ἠχοῦν *«ὡσεὶ λῆρος»*, (ὡς παραλήρημα)
οἱ λόγοι μας. Οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τήν Πνύκα,
ἀκούσαντες τόν Ἀπόστολον Παῦλον νά ὀμιλῇ

περί Ἀναστάσεως νεκρῶν, ἐκάγχασαν καί ἀπῆλθον λέγοντες εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ὀμιλητὴν **«ἀκουσόμεθά σου καί πάλιν»**. Ἀκόμη καί οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀκούσει παρά τοῦ Κυρίου ὅτι τὴν τρίτην ἡμέραν θά ἀναστηθῆ, ἐδυσκολεύθησαν νά παραδεχθοῦν τὴν ἀναγγελίαν τῶν Μυροφόρων ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡμεῖς ὅμως, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ζῶμεν τὸν ἐπαναλαμβανόμενον θάνατον καί τὴν συνεχῆ Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ εἰκονίζοντος τὸν Γολγοθᾶν Θυσιαστηρίου ἐν τῷ Ναῶ, ἀλλὰ καί εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, παλαιῶν τε καί συγχρόνων μας. Ὁ Κύριος ἀνέστη καί ἐχάρισε ζωὴν. Ἀλλὰ καί ἐξακολουθεῖ νά ἀνίσταται καί νά χαρίζει ζωὴν. Ὁ θάνατος κατέστη πλέον μία θύρα μεταβάσεως εἰς ἄλλην κατάστασιν ζωῆς. Ἐπαυσε νά εἶναι φυλακὴ τῶν ψυχῶν, ἀδιέξοδος μάνδρα, ἀπελπιστικὴ κατάστασις. Οἱ φραγμοὶ τοῦ στρατοπέδου τοῦ θανάτου διελύθησαν, αἱ πύ-

λαι συνετρίβησαν, πᾶς ἀκολουθῶν τὸν Χριστὸν δύναται νά ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν μαζί με τὸν Χριστόν.

Πιστεύσατε, ἀδελφοί καί τέκνα, καί ἐλπίσατε. Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου καί τὰ ἄγχη τῆς ζωῆς. Διὰ τοὺς πιστοὺς, ὅπως σεῖς, δέν ὑπάρχει πλέον θάνατος. Μόνον, καθάρισσατε τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα καί ἐνταχθῆτε εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι καί ἡ ἰδική σας Ἀνάστασις. Χριστὸς ἀνέστη καί σεῖς εἴσθε δύναμι ἀναστημένοι. Τό φαιδρὸν καί χαρούμενον τῆς Ἀναστάσεως μήνυμα σᾶς ἀφορᾷ. Δέν εἶναι κατὶ ξένον καί ἀδιάφορον διὰ σᾶς. Καί πρέπει νά εἶναι πλήρες χαρᾶς τό στόμα σας ἐν τῷ λέγειν **«Ἀνέστη ὁ Κύριος»**. Διότι **«ἀληθῶς ἀνέστη»** καί ἡμεῖς μετ' Αὐτοῦ συνανέστημεν.

Τούτου ἡ ζωοποιὸς Χάρις, ἡ καί θεραπεύουσα τὰ ἀσθενῆ καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἅγιον Πάσχα 2007

**† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα εὐχέτης πάντων ὑμῶν.**

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

ΠΡΟΣ:

Τόν Ἱερό Κλῆρο καί τόν φιλόχριστο Λαό
τῶν Ἐπαρχιῶν Κισάμου καί Σελίνου

γαπτοί μου πατέρες καί ἀδελφοί, φιλόθεο καί Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας Κισάμου καί Σελίνου, τέκνα φωτόμορφα καί εὐλογημένα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος.
Ἱ.Μ. Σταυρονικήτα. Ἅγιον Ὄρος

«Δεῦτε λάβετε φῶς
ἐκ τοῦ Ἄνεσπερου Φωτός...».

Μέ τήν προτροπή αὐτή μᾶς καλεῖ καί πάλι ἡ Ἐκκλησία νά ἐορτάσωμε καί νά βιώσωμε τήν πανηγυρῆ τῶν πανηγύρεων, τήν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί νά καταστοῦμε, ἐτούτη τήν μοναδική καί πανίερη νύκτα μάρτυρες, ἀλλά καί κήρυκες τοῦ μεγάλου, παγκόσμιου καί αἰωνίου θαύματος τῆς Ἀναστάσεώς Του.

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς,
οὐρανός τέ καί γῆ καί τά καταχθόνια,
ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τήν ἔγερσιν
Χριστοῦ, ἐν ᾧ ἔστερέωται».

Γέμισε φῶς ὁ Οὐρανός, γέμισε φῶς ἡ γῆ, γέμισε φῶς ἡ πλάση ὀλάκερη, γέμισαν φῶς καί οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι μεγάλη ἡ χαρά νά «προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τῷ προίοντι

Χριστῶ... καί νά συνεορτάσωμεν Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριον». Αἰῶνες τώρα ἡ Ὁρθόδοξη ψυχή ζυμώνεται στήν συγκίνηση τῆς Ἀναστάσεως. Εἶναι ἡ πρόκληση νά ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τά πάσης φύσεως σκοτάδια καί νά φωτιζόμαστε ἀπό τό Ἀνέσπερον Φῶς τῆς Θεϊκῆς παρουσίας Του. Νά συμμετέχουμε προσωπικά στό γεγονός τῆς Ζωῆς πού ἀνατέλλει ἀπό τό κενό Μνημεῖο. Ὁ Χριστός, τό Φῶς τό Ἀληθινόν, σκόρπισε καί σκορπίζει ἀπλόχερα τό δικό Του, τό καθάριο καί ἀνόθευτο Φῶς, τό φῶς τῆς ἀληθείας, τό φῶς τῆς γνώσεως, τό φῶς τῆς σοφίας.

Ἡ ἐποχή μας ὅμως φαίνεται νά χαρακτηρίζεται ἀπό τό σκοτάδι τοῦ θανάτου. Οἱ ἰαχές τῶν πολέμων, ἡ ἐκμετάλλευση καί καταδυναστευση τῶν πολλῶν καί ἀδυνάτων ἀπό τούς λίγους καί δυνατούς, ἡ σταθερή καί συστηματική ἄλωση - ἀλλοτριώση τῆς νεολαίας μας ἀπό τίς πάσης φύσεως θανατηφόρες σήραγγες ἐξαρτήσεων καί ἐθισμῶν, τό ψεύτικο καί τό πλαστό μέ τό ὅποιο μας ἐπιβάλλουν νά ἀσχολούμαστε ὅσοι ἐλέγχουν τήν πραγματικότητα, ἡ πορεία τοῦ κόσμου στά μονοπάτια τῆς παγκοσμιοποίησης, ὅπου ἡ διαφορά ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους καί στούς λαούς περιορίζεται ἀπλῶς στίς δυνατότητες κατανάλωσης καί ἐπιπλέον ἡ ἀπώλεια τῆς ἱστορικῆς μνήμης, ἡ ἐπικράτηση τῆς καταναλωτικῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἀπρόσωπης μάζας ὡς καί ἡ γενικότερη πολιτιστική σύγχυση πού ἐναγωνίως ἀγωνίζονται νά ἐπιβάλλουν οἱ «φωταδιστές» τῶν καιρῶν μας, ὀδηγοῦν ὄχι μόνον στήν ἀπώλεια τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας καί

συνειδησεως, ἀλλά καί δέν μᾶς ἀφήνουν πολλά περιθώρια ἐλπίδας.

«Ἦταν φῶτα, χίλια φῶτα, μά δέν ἦταν τό Φῶς», σημειώνει προφητικά ὁ μέγας ποιητής Βερίτης. Ὅμως τό Φῶς τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μᾶς ὑποδεικνύει τό χρέος τῆς ἀντίστασης, τῆς ἀφύπνισης καί τῆς ἐγρήγορης. Δέν θά πάψει ἡ Ἐκκλησία νά μᾶς καλεῖ νά λάβουμε **«Φῶς ἐκ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός»** καί νά στολίσωμε τίς ψυχές μας μέ τή χαρά καί τήν σωτηρία πού ὁ Χριστός χαρίζει. Δέν θά πάψει, γιατί ἡ Ἀνάσταση ἀποτελεῖ τή μοναδική καί γνήσια ἐπανάσταση Ἐλπίδας καί Ζωῆς, τήν πιό χαρμόσυνη κραυγή πού πλημμυρίζει τήν ὑπαρξή μας, πού ἀποτελεῖ τό ἔσχατο καί τό μόνο ἀληθινό νόημα τῆς ζωῆς, τῆς **«ἄλλης βιοτῆς»,** τό πανηγύρι τῆς καινῆς κτίσεως.

Γιά τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί φίλοι τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας, ἀνάβοντας τίς λαμπάδες μας ἀπό τό Ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ζωῆς, ἄς μὴν μείνωμε μόνον στήν αἰσθητή χαρά του. Αὐτό τό Φῶς ἄς πλημμυρίσει τήν ζωή καί τήν ὑπαρξή μας, φωτίζοντας τά σκοτάδια τῆς ἀγνωσίας καί τῆς ἀπιστίας μας καί μεταμορφώνοντάς μας, σέ «υἱούς» καί «θυγατέρες» Ἀναστάσεως γιά νά διαλαλοῦμε στόν σύγχρονο κόσμο μέ τήν ἴδια μας τήν ζωή τό χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι **«Χριστός Ἀνέστη!»** **«Ἀληθῶς Ἀνέστη»,** ἀδελφοί μου!

Ἅγιον Πάσχα 2007

Μέ ἀναστάσιμη χαρά καί Πασχάλιες Πατρικές εὐχές

Ὁ Ἐπίσκοπος καί Πνευματικός σας Πατέρας

† Ὁ Κισάμου & Σελίνου

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ...

«Ανέστη Χριστός και πεπτώκασι δαίμονες... Ανέστη Χριστός και χαίρουσιν Ἄγγελοι... Ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται...». (Λόγοι Ἰ. Χρυσοστόμου). Καί σ' ὄνομα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ ἡ Καθολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πανηγυρίζει σήμερα καί καλεῖ τήν ἀνθρωπότητα σέ καταλλαγὴ καί Ἀνάσταση.

«Εἴπωμεν ἀδελφοί και τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει...».

Στ' ὄνομα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ εἴμαστε καί μεῖς ἐδῶ οἱ Χριστιανοί και φίλοι τοῦ Ἀναστημένου κι ἀκοῦμε τό Μήνυμα τῆς Ἀνάστασης του. Στ' ὄνομα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ κι ἐγώ μιλῶ αὐτή τήν ὥρα και μεταφέρνω τό μήνυμά Του στήν ἐποχή μας και στήν ἀγωνία της.

Ἦτοτε ἀπό τήν Βηθλεέμ και τήν Τιβεριάδα, ἕστερα ἀπό τόν Ἰορδάνη και τό Θαβῶρ, ἦλθε τό σκοτεινιασμένο μεσημέρι τῆς Μ. Παρασκευῆς. Ὁ Ἰούδας εἶχε ἤδη προδωμένο τό Διδάσκαλο τῆς Ἀγάπης. Οἱ Γραμματεῖς και Φαρισαῖοι κατηγορήσανε μέ ἀνυπόστατες συκοφαντίες τό Θεό τῆς Ἀγάπης. Ὁ Πιλάτος, ἡ πολιτική ἐξουσία, μέ μιά ἀναίσχυντη δειλία ξέπλυνε τά χέρια του, γιά νά ἀποφύγη τάχα τήν εὐθύνη τῆς καταδίκης τοῦ Ἀθώου.

Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες τόν χτυπήσανε μέ τά σπαθιά των, βάλανε τ' ἀγκάθινο στεφάνι στό κεφάλι του και τόν καρφώσανε στό Σταυρό μαζί μέ δύο ληστές. Κι οἱ ἄλλοι; Οἱ δικοί του; Οἱ Μαθητές και οἱ φίλοι του; Ὁ Πέτρος, τόν ἀρνήθηκε. Οἱ ἄλλοι κρύφτηκαν. Ὁ Ἰωσήφ και ὁ Νικόδημος πήγανε μόνο σάν πέθανε νά τόν θάψουν, ἀργά τό βράδυ. Κι οἱ Μυροφόρες; Οἱ Μυροφόρες κίνησαν τό θρῆνο κι ἔκλαιγαν, ἔκλαιγαν... Ἔτσι ἔκαμε τότε ὁ κόσμος στό πρόσωπο

**Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
πρ. Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. Εἰρηναίου**

τῆς Ἀγάπης, στό Θεό τῆς Ἀγάπης.

Καί ἡ ἴδια Ἱστορία συνεχίζεται.

Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζεται στή μοίρα τοῦ ἀνθρώπου. Στό κορμί και στήν ψυχή τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ κόσμος δέν ἔπαψε νά ἔχῃ Ἰουδες, Προδότες τῆς παγκόσμιας ἀγάπης. Ὁ κόσμος δέν ἔπαψε νά ἔχει Φαρισαίους και Πιλάτους, πού ἀποφασίζουν τήν σταύρωση ἀνθρώπων και λαῶν. Καί οἱ στρατοὶ τῶν Λαῶν, σάν τούς Ρωμαίους στρατιῶτες ἀνύποποι γιά τό ἔγκλημα τῶν πολέμων, χτυποῦν τά ὄπλα των και τά καρφώνουν, σάν τά καρφιά τοῦ Σταυροῦ, στό ἴδιο τό κορμί των. Κι ἀκόμη ὁ κόσμος δέν ἔπαψε νάχη Πέτρος και Μυροφόρες, πού δειλιάζουν στίς κρίσιμες ὥρες

και κλαῖνε, μόνο κλαῖνε στή Σταύρωση τοῦ κόσμου.

Μά τότε τό Μεσημέρι τῆς Μ. Παρασκευῆς, πού σταυρώσανε τό Χριστό στό Γολγοθά, ἔγιναν σημεῖα και τέρατα. Μπροστά στήν ἀνθρώπινη ἀναισθησία, οἱ δυνάμεις τοῦ φυσικοῦ κόσμου ξέσπασαν σέ ἐκδίκηση και διαμαρτυρία γιά τό θάνατο τοῦ Ἀθώου. Ἔνας μέγανος σεισμός - διηγοῦνται οἱ Εὐαγγελιστές - τράνταξε τήν Ἀγία Πόλη κι ἀστραπές αὐλακώσανε τό σημαδιακό σκοτάδι ἐκείνου τοῦ μεσημεριοῦ. Οἱ φονιάδες φύγανε τρομαγμένοι ἀπό τό Γολγοθά. Ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος τ' ὁμολόγησε: **«ἀληθῶς υἱός Θεοῦ ἦν οὗτος».**

Τά χαράματα τῆς τρίτης ἡμέρας ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ φεγγοβόλησε κι ἕνας ἀσπροφορεμένος

Ἄγγελος πάνω ἀπό τήν ταφόπετρα φώναξε τό μεγάλο μήνυμα **«ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε...»**.

Κι ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης, οἱ ἔντεκα, οἱ Μυροφόρες τ' ἄκουσαν κι ἄρχισαν νά τρέχουν καί νά διαλαλοῦν ὡς τά πέρατα τοῦ κόσμου: **«Χριστός Ἀνέστη, Χριστός Ἀνέστη...»**.

Ἔτσι ἔγινε τότε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, καί ἡ ἀνόρθωση τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἔτσι ἔγινε τότε τό θαῦμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ καί τῆς τότε ἀνθρωπότητας...

Μά τώρα στήν ἐποχή μας θαρρῶ πῶς εἶναι πάλι μεσημέρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς! Οἱ δολοφόνοι τοῦ Θεοῦ φωνάζουν ἀπ' ὅλες τίς ροῦγες: Πέθανε ὁ Θεός, Πέθανε ὁ Θεός.

Οἱ δολοφόνοι τοῦ Θεοῦ, ἄλλοι μέ τά λόγια καί τίς θεωρίες των, κι ἄλλοι μέ τίς πράξεις καί τά ἔργα των σταυρώνουν τό Χριστό. Καί φωνάζουν ἔτσι ξεδιάντροπα καί χυδαῖα, οἱ δολοφόνοι τοῦ Θεοῦ, μπροστά στά γεράματα καί μπροστά στά παιδιά μας, πῶς δέν ὑπάρχει Θεός, γιατί, θέλουμε νάχουμε αὐτοί τή θέση τοῦ Θεοῦ.

Καί οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Πιλάτοι, οἱ Δυνάμεις κι οἱ ἐξουσίες τῆς ἐποχῆς μας σέ μυστικά, παράνομα συμβούλια, μελετοῦν κι ἀποφασίζουν τή σταύρωση τοῦ κόσμου.

Πότε στήν Ἀνατολή καί πότε στή Δύση, πότε μέ τίς λόγχες καί πότε μέ τά ἀργύρια, σταυρώνεται ἕνας ὀλόκληρος Λαός, γιατί τ' ἀποφασίζουν οἱ Πιλάτοι τῶν καιρῶν.

Πότε στήν Κύπρο καί πότε στήν Πολωνία, πότε στό Ἰράν καί πότε στό Ἀφγανιστάν, ὀλόκληροι Λαοί σταυρώνονται, γιατί ἔτσι τό ἀποφασίζουν οἱ Μεγάλοι τῆς ἐποχῆς μας.

Κι οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες; Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες δέν χτυποῦν τώρα μέ ἀσπίδες καί δόρατα. Οἱ στρατοί τῆς ἐποχῆς μας χτυποῦν τώρα μέ πυραύλους καί Πυρηνικές κεφαλές κι ἀπειλοῦν μαζικά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Κι οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ τί κάνουν σήμερα; Τί κάνουν οἱ Χριστιανοί στό Μεσημέρι τῆς Μ. Παρασκευῆς τοῦ σημερινοῦ κόσμου;

Οἱ χριστιανοί μιμοῦνται τόν Πέτρο καί τόν Νικόδημο: Δειλιάζουμε καί κλαῖμε στή σταύρωση τοῦ κόσμου.

ᾠ Θεέ μου καί ποιός θά Σ' ἀναστήσει πάλι στίς

καρδιές τῶν ἀνθρώπων; Ποιός θ' ἀναστήσει πάλι τή Ζωή στό κόσμο; Ποιός θά ἀναστήσει πάλι τήν Ἀγάπη στήν καρδιά τοῦ κόσμου;

Τότε ἔκαμες ἕνα σεισμό, Χριστέ μου. Κᾶμε καί τώρα ἕνα σεισμό, ὄχι στά βουναί καί στίς πολιτεῖες, ἀλλά μέσα στίς ψυχές μας. Ἐνα σεισμό νά τραντάξῃ τήν κοιμισμένη συνείδηση τοῦ κόσμου ἀπό τό λήθαργο τῆς ἀναισθησίας, κι ἀπό τόν ὕπνο μιᾶς ἔνοχης καλοπέραςης.

(.....)

Στ' ὄνομα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ κι ἀπό τό Καστέλλι κηρύσσομε σήμερα τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων καί καλοῦμε τό Λαό τῆς Ἐπισκοπῆς μας κι ὅλη τήν ἀνθρωπότητα νά τή στοχαστῆ καί νά τήν ἀκολουθήσει.

Κηρύσσομε τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων, μέ τή βαθειά χριστιανική μας πεποίθηση ὅτι ὅποιαδήποτε κοινωνική ἐπανάσταση καί θεσμική ἀλλαγὴ ἐπιχειρεῖται, χωρίς μιά ἀναγεννημένη ἀνθρώπινη συνείδηση, εἶναι καταδικασμένη σέ ἀποτυχία.

Ἡ παγκόσμια Ἱστορία, τουλάχιστον τῶν τριῶν τελευταίων αἰώνων αὐτό μᾶς διδάσκει.

Γνωρίζομε ὅτι τό Καστέλλι εἶναι μικρός τόπος, ἀλλά ὁ Θεός εἶναι μέγας. Γνωρίζομε ὅτι ὁ Λαός τῶν Ἐπαρχιῶν μας Κισάμου καί Σελίνου εἶναι ἀριθμητικά μικρός. Ἡ μακραίωνη ὅμως χριστιανική του Ἱστορία, ἱστορία σκληρῶν ἀγώνων καί θυσιῶν γιά τήν πίστη καί τή Λευτεριά, περικλείει ἕνα τεράστιο δυναμισμό πού μπορεῖ καί σήμερα στήν ἐποχή μας μαζί μέ τόν ἄλλο ἐλληνικό Λαό νά σηκώσει αὐτή τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων καί νά δώσει φῶς καί κουράγιο στό Μεσημέρι τῆς Μ. Παρασκευῆς τοῦ σημερινοῦ κόσμου.

«Ἀναστήτω ὁ Θεός καί διασκορπισθήωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ... Ἀναστήτω ὁ Θεός καί ἀναστήτω ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ... Ἀναστήτω ὁ Θεός καί Ἀναστήτω ἡ Παγκόσμια συνείδηση...».

Χριστός Ἀνέστη!

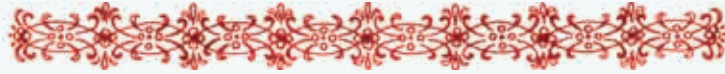
(Ἀπόσπασμα ἀπό τό Πασχαλινό Μήνυμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Κισάμου & Σελίνου κ.κ. Εἰρηναίου. Καστέλλι Κισάμου, 17 Ἀπριλίου 1982)

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν

Γράφει ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης
Ἰγνάτιος Χατζηνικολάου
Ἱεροκήρυκας - Θεολόγος - τ. Λυκειάρχης

“Ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν
αὐτόν...”
Ἱ.Μ. Σταυρονικήτα. Ἅγιον Ὄρος

*«Τοῖς εὖ φρονουῦσι πληγή παιδεύμα γίνεται, καί κρείσ-
σων εὐημερίας πολλάκις κακοπαθεῖα».*

(Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

ὡς ἡ χαρά, ὅπως λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἡσαΐας, εἶναι τό σημάδι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καί ἡ λύπη εἶναι τό σημάδι κατατεθέν τοῦ ἀπομονωμένου, τοῦ δυστυχοῦς, τοῦ τεθλιμμένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ζεῖ μιά κόλαση, ἕνα κυκεώνα, ζεῖ τούς βρόντους ἑνός ἀποτυχημένου ἀγῶνα.

Ὁ λυπημένος πέφτει ἐπίσης σέ ἕνα ἄλλο σφᾶγμα:

Ἐπιδιώκει νά βρεῖ τόν ὅμοιό του, γιά νά ἀνοίξει τήν καρδιά του, ἀλλά αὐτό τό ἀνοιγμα τόν κάνει νά νοιώθει χειρότερα. Ὅλη αὐτή τήν φρίκη τήν καταργεῖ ἡ ἀγάπη, τό ἀγκάλιασμα τῶν ἀνθρώπων, τό νά ζεῖς τόν παλμό τοῦ πλησίον καί νά χαίρεσαι τόν ἄλλον.

Δυστυχῶς, μάθαμε ὅλοι μας νά ζοῦμε τήν χαρά, ἀλλά χωρίς τήν ἀρμονική σχέση μας μέ τόν Θεόν καί τούς συνανθρώπους μας. Ἡ χαρά τοῦ κόσμου, δηλ. αὐτή πού τήν ψάχνουμε στήν ὕλη καί στό ἐφήμερο, εἶναι αὐτή πού μᾶς χωρίζει ἀπό τήν χαρά τοῦ Θεοῦ. Καί εἶναι αὐτό πού ἔφερε καί φέρνει στή ζωή μας τήν θλίψη μέ ὅλα τά ψυχολογικά προβλήματα. Ἡ θλίψις εἶναι λοιπόν ἐπακόλουθο τῆς ἁμαρτίας. Ἡ θλίψις εἶναι ἕνα ἀπό τά ἐπακόλουθα τῆς πώσεως, τῆς παρακοῆς. Ὅποιος κάνει ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ δέν θλίβεται, ὅσες δοκιμασίες καί πειρασμούς κι ἄν περνᾷ. Καί μάλιστα χαίρεται ὅταν δοκιμάζεται

διά πολλῶν πειρασμῶν, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφότης «*πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις*», (Ἰακ. 1,2). Καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θά τονίσει ὅτι οἱ ἀληθινοί χριστιανοί «*ὡς λυπούμενοι ἀεί δέ χαίροντες*» (Β. Κορινθ. 6, 10).

Οἱ χριστιανοί, οἱ συνειδητοί καί πού ζοῦνε πραγματικά τόν Θεόν, καί ὄχι κατ' ἐπίφαση καί φαρισσαϊσμόν, δέν πρέπει νά κλυδωνίζονται μέσα στόν πόνον, στήν θλίψη, στήν ἀδικία, στόν παραγκωνισμό, στήν ὑποτίμηση, στήν ἄρνηση, στόν χλευασμό, στήν κατά κόσμον «*ἀποτυχία*» καί τήν ἐν κόσμῳ ἀνύψωση τῶν ἄλλων, ὅποιοι καί νᾶναι αὐτοί, καί ὅσο ἄξιοι ἢ ἀνάξιοι εἶναι αὐτοί. Τούς ἀξίους καί ἀνάξίους τούς καθορίζει ὁ Θεός καί ὄχι οἱ ἄνθρωποι, ὅσο ἀκόμη καί «*ἄγιο*» νά εἶναι ἢ νά λέγονται ἀναμεταξύ τους, (Ματθ. 25,31-46).

Ἐπεῖτα, μήν ξεχνᾶμε ὅτι δέν ἔχομε ἐμεῖς κανένα δικαίωμα νά ὀργιζόμαστε ἐναντίον τῶν ἀδικούντων. Δικαίωμα καί καθῆκον ἔχομε νά τούς συγχωροῦμε. Αὐτό βέβαια δέν τούς καθαρίζει ἀπό τό ἔγκλημα τῆς ἀδικίας τους, γιατί εἶναι δική τους ἐπιλογή καί αὐτεξούσια πράξις, ὅμως ὁ νομοθέτης καί δικαιοκρίτης Θεός εἶναι Αὐτός πού θά τούς πληρώσει, κι ἄς μήν τό πιστεύουν κι ἄς μήν πιστεύουν εἰδικότερα στόν Θεόν, γιατί, ἂν πίστευαν δέν θά ἀδικοῦσαν, ἐναντιωνόμενοι κατά τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, (Ματθ. 25, 45). Ἄλλωστε οἱ λόγοι τοῦ θεοφώτιστου Ἀποστόλου Παύλου εἶναι σαφεῖς καί κατηγορηματικοί: «*Ἀποκαλύπεται γάρ ὀργή Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσεβειαν καί ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων*» (Ρωμ. 1,18).

Τά προβλήματα, λοιπόν, καί ἡ αἰώνια τιμωρία ὅσων καί ὅπως ἀδικοῦν, δέν εἶναι στά θύματα τῆς ἀδικίας, ἀλλά στούς θῦτες. Σ' αὐτούς τούς θῦτες, ὅποιοι καί νά εἶναι, καί σέ ὅποιο χῶρο κι ἂν

ἀνήκουν, θά πέσει ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ, πού θά ἔπρεπε νά ἀντηχοῦσε σ' αὐτιά τους «*πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον τό ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ*» (Λουκ. 25, 41). Ὅσοι, λοιπόν, ἀδικοῦν ἢ φέρνονται σκληρά στόν συνάνθρωπόν τους, κατατάσσονται, αἰώνίως μάλιστα, στήν χορείαν τοῦ διαβόλου καί τῶν ἀγγέλων του.

Ἄλλωστε, ὅσοι ἀγίασαν, καί μάλιστα διά τοῦ μαρτυρίου, «*νέφος μαρτύρων*» (Ἐβρ. 12,1), ἦταν θύματα ἀδικίας, πολεμικῶς, μέ ἄλλα λόγια, κακίας καί κτηνωδίας. Οἱ μάρτυρες τότε γεννιόντουσαν μέ τό μαρτύριον, γι' αὐτό καί ὀνομάζεται ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου τους «*γενέθλιος ἡμέρα*». Γι' αὐτό καί οἱ ἅγιοι ἐορτάζουν τήν ἡμέρα πού ἐμαρτύρησαν. Τότε κάνομε καί τό πανηγύρι. Τότε ἀγαλλόμεθα καί πανηγυρίζομε. Δέν κλαῖμε τούς ἁγίους. Χαιρόμεθα γιά τούς ἁγίους. Καυχώμαστε γιά τούς ἁγίους καί καλούμεθα νά τούς μιμηθοῦμε, ὅπως μᾶς προτρέπει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*ὧν ἀναθεωροῦντες τήν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τήν πίστιν*» (Ἐβρ. 13,7).

Μή λυπούμαστε τούς ἀδικημένους καί διωγμένους. Αὐτοί εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ «*δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ*» (Σοφ. Σολ. 3,1). Νά λυπούμαστε πράγματι, καί νά προσευχόμαστε γιά τούς θύτες, πού ὅπως πιό πάνω ἀναφέραμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, (Λουκ. 25,41), ἔχουν μόνοι τους ἐτοιμάσει τήν αἰώνια συγκατοίκησή τους μέ τόν διάβολον καί τούς ἀγγέλους του.

Ἐπεῖτα, μή ξεχνᾶμε ὅτι οἱ πληγές καί τά παιδεύματα, καί οἱ κακοπάθειες, μᾶς χαρίζουν τήν ἀληθινή εὐημερία, τήν πρόσκαιρη καί τήν αἰώνια. Καί ὅτι οἱ δίκαιοι καί τά θύματα τῆς ἀδικίας διά τοῦ θανάτου-μαρτυρίου μεταβαίνουν εἰς τήν ζωήν (Ἰωανν. 5, 24).

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Δυτ. Κισάμου

τόν στίβο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καί δράσης, ἡ συνάντηση μέ τό Θεό εἶναι τό ποιό σημαντικό, τό ποιό οὐσιώδες γεγονός. Στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καταγράφεται κάθε στιγμή, σέ κάθε ἐποχή, στό χθές καί στό σήμερα, μιά ἀδιάκοπη πάλη.

Σ ἄλλους ἡ πάλη αὐτή καταλήγει γαλήνια, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἀποδοχή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, σ' ἄλλους ἀπορριπτικά, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοι βαδίζουν στά μονοπάτια τῆς χάριτος καί ἄλλοι στούς δρόμους τῆς ἀκολασίας. Ἄλλοι γίνονται πιστοί μέχρι θανάτου καί ἄλλοι διώκτες, ἀσεβεῖς, εἰρωνες καί ἄθεοι. Ἄλλοι γίνονται Ταρσίζιοι καί κρατᾶνε τόν θησαυρό καί ἄλλοι πατᾶνε τό Εὐαγγέλιο, διότι τούς εἶναι ἀνώφελο, περιττό καί ἄχρηστο.

Τί θά γίνει λοιπόν; Πῶς θά ζήσουμε μέσα σ' αὐτόν τόν κόσμο τῆς ἄρνησης; Τί πρέπει νά κάνουμε; Ποιό σύνθημα καί ποιᾶ δύναμη μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει;

Ἀδελφοί μου σ' αὐτή τήν δύσκολη καμπή τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, ἄς ἀφουγκραστοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ μέ προσοχή. Μόνο αὐτός μπορεῖ καί θά μᾶς βγάλει ἀπό τό ἀδιέξοδο. **«Κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεῖς λάβει τόν στέφανόν σου.»** (Ἀποκ. 3,11), παραγγέλει ὁ Θεός στόν Ἄγγελο (Ἐπίσκοπο) τῆς Φιλαδελφείας.

Τά ἴδια λόγια, ἡ ἴδια προτροπή καί παράκληση ἀπευθύνεται καί πρός ὅλους ἐμᾶς ἀπό τόν Κύριο καί Θεό μας. Κρατήστε σφιχτά ὅτι ἔχετε, ὅ,τι σᾶς ἔχω δώσει, ὅ,τι σᾶς ἔχω ἐμπιστευθεῖ. Καί ποιᾶ εἶναι ἐκεῖνα πού μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος καί μᾶς ζητᾶ ἐπίμονα νά κρατήσουμε καί νά διαφυλάξουμε; Δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τήν Πίστη καί Πατρίδα, ἀπό τόν Χριστό καί τήν Ἑλλάδα.

Γιά νά μείνωμε ὁμως, ἀδελφοί μου, πιστοί στήν παραγγελιά τοῦ Χριστοῦ μας καί νά κρατήσουμε τά μεγάλα, τά θεανθρώπινα αὐτά ἰδανικά, πρέπει πρῶτα νά σεβαστοῦμε καί νά κρατήσουμε τά στοιχειώδη, τά ἀνθρώπινα.

Πρῶτα νά κρατήσουμε τήν ἀνθρωπιά μας, τήν ἀξιοπρέπεια, τήν τιμή καί τήν ὑπόληψή μας σάν ἄνθρωποι. Δέν εἴμαστε ἄλογα ζῶα, ἀλλά ποιῆμα καί πλάσμα τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Δέν εἴμαστε πιθηκάνθρωποι, ἀλλά εἰκόνες τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, γιά τίς ὁποῖες ὁ ἴδιος θυσιάστηκε χύνοντας τό Πανάγιο αἷμα Του ἐπί τοῦ Σταυροῦ.

Μετά νά κρατήσουμε τόν σεβασμό καί τήν τιμή στούς γονεῖς μας καί σέ κάθε μεγαλύτερο. Παίρνοντας καί κρατώντας τήν εὐχή τῆς μάνας καί τοῦ πατέρα, στηρίζομε σέ σταθερές βάσεις τήν ψυχή, τήν οἰκογένεια καί τό νοικοκυριό μας. **«Εὐχαί γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων».** Νά

κρατήσωμε ἀκόμα ὅλες τίς ὥραϊες καί εὐγενικές συνήθειες πού μᾶς δίδαξε τό οἰκογενειακό μας περιβάλλον, ἢ κατ' οἶκον ἐκκλησία μας, ἀλλά καί οἱ πιστοί καί ἀφοσιωμένοι στό καθῆκον παπᾶδες καί δάσκαλοι μας. **«Κράτει ὁ ἔχεις»...**

Ἄς ἔλθουμε ὅμως στά δυό σπουδαία καί μεγάλα ἰδανικά, πού ὁ Κύριος μᾶς παραγγέλλει νά κρατήσουμε καί νά φυλάξουμε:

Τήν Πίστη καί τήν Πατρίδα!!

Τήν Πίστη τή χριστιανική, τήν Ἁγία, τήν ἄμωμη, τήν πίστη τῶν Ἀποστόλων, τήν πίστη τῶν Μαρτύρων, τήν πίστη τῶν Ἁγίων, τῶν Πατέρων, τῶν ἡρώων, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ὁρθοδόξων, τήν πίστη ἡ ὁποία μᾶς δόθηκε τή στιγμή τῆς βαπτίσεώς μας, τήν στιγμή κατά τήν ὁποία ἐνεργοποιήθηκαν τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ μᾶς, τήν στιγμή πού ἀναγεννηθήκαμε στό πνεῦμα τῆς πίστεως, ἐνδυθήκαμε τόν Χριστό καί γίναμε μέλη τῆς μιᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας Του.

Τήν Πίστη τήν ἁγιασμένη, πού τήν φύλαξαν οἱ γενεές ἀνόθευτη, ἀκέραη, ἀσυμβίβαστη, ἀπρόσβλητη, ἀκηλίδωτη καί ζωντανή. Ναί τήν πίστη, ἀλλά καί τήν Πατρίδα!

Τήν Πατρίδα. Τήν Ἑλλάδα, τήν χώρα τῶν ἡρώων καί τῶν Ἁγίων, τήν χώρα τῶν ἐνδόξων καί ἀντρειωμένων. Τή γῆ τή δοξασμένη πού ὅπου κι ἂν στραφεῖς καί ὅπου κι ἂν σκάψεις, θά βρεῖς τίμια λείψανα καί αἵματα, σημάδια ἄφθαστου μεγαλείου καί δόξας. Τήν Χώρα πού γέννησε πολιτισμό καί ἔδωσε φῶτα σ' ὅλο τόν κόσμο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦταν τρωγλοδῦτες. Αὐτά τά δυό μεγάλα ἰδανικά τοῦ Ἔθνους καί τῆς Φυλῆς μας, παραγγέλλει ὁ Κύριος νά κρατήσουμε.

Ἑλληνες, Χριστιανοί, ἄς κρατήσουμε μέ πείσμα τά δυό αὐτά μεγέθη, τά σπουδαία, τά ταυτόσημα, τά ἀδιάσπαστα, τά Ἅγια. Τίς ιδιότητες αὐτές πού μᾶς κάνουν ὑπερήφανους καί ἀποτελοῦν τήν ταυτότητά μας, τήν ὑπαρξή μας, τήν μοναδικότητά μας, τό μεγαλεῖο μας.

Ἀκόμα ἀδελφοί μου νά κρατήσουμε σφιχτά τήν διδασκαλία τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία ἐμπεριέχεται στίς Ἁγίες Γραφές, καί τίς ἔγγραφες καί ἄγραφες παραδόσεις.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ὁ ἀψευδής Λόγος τοῦ Θεοῦ πού δίδαξε καί μόρφωσε τίς γενεές τῶν χριστιανῶν στό πέρασμα τῶν αἰώνων, καί ἡ Ἱερά Παράδοση ἡ μετάβαση τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας **«ἐν πνεύματι**

Ἁγίῳ» μέχρι σήμερα.

Νά κρατήσουμε τά χαρίσματα καί τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἀποκτήσαμε μέ τόν χριστιανικό μας ἀγῶνα. Δηλαδή, τήν ἀγάπη, τήν εἰρήνη, τήν ἐλπίδα, τήν ὑπομονή, τήν μακροθυμία, τήν πραότητα, τήν ταπείνωση.

Νά κρατήσουμε τήν ἀγνότητα καί ὁμορφιά τῆς ψυχῆς καί τήν καθαρότητα τοῦ βίου μας. Νά κρατήσουμε τά μάτια καθαρὰ καί ἀνοιχτά, γιά νά μποροῦμε νά βλέπουμε τή δόξα καί τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί ὅλα τά αἰώνια ἀθέατα κάλλη πού ἐμπεριέχει ἡ πίστη μας καί ἡ φυλή μας.

Καί ὅλα αὐτά, Θεέ μου, πῶς νά τά κρατήσουμε; Μόνο μέ τήν δική σου δύναμη, μόνο μέ τήν δική σου χάρη. Μέ τήν πίστη τήν γεμάτη φωτιά καί φλόγα ἀσταμάτητη. Μέ τόν ἐκκλησιασμό καί τήν θερμή προσευχή. Μέ τήν ὑπομονή, τόν ἐνθουσιασμό καί τό θάρρος. Μέ τήν ὑπευθυνότητα, τήν ὠριμότητα, τήν ἀγωνιστικότητα, τήν δράση καί τήν ζωντάνια. Μέ τήν ἄμυνα καί ἐπίθεση ἐνάντια στόν ὕλισμό καί τήν ἀθεΐα, καί σέ κάθε ξενόφερτο, ἀντίχριστο καί ἀνθελληνικό.

Ἀδελφοί μου, Ἑλληνες Χριστιανοί. Ὅσοι δέν δειλιάζετε στής ἁμαρτίας τήν παρουσία καί τήν ἔντονη διαφήμιση. Ὅσοι δέν τρομάζετε μπροστά στίς μεθοδεῖες τοῦ πονηροῦ καί τῶν πονηρῶν. Ὅσοι δέν τρέπεστε σέ φυγή ἀκούγοντας τά οὐρλιαχτά τῆς ἀρνήσεως καί τῆς ἀθεΐας. Ὅσοι πολεμᾶτε γενναῖα καί θέλετε νά ζεῖτε σάν γνήσιοι μαθητές Ἐκείνου. Ὅσοι ξέρετε τί πήρατε ἀπό τό χέρι τοῦ Χριστοῦ, μέ τό Βάπτισμα καί τό Χρῖσμα. Ὅσοι ἀγαπᾶτε καί σέβεστε Χριστό καί Ἑλλάδα, σᾶς καλῶ νά ἀκούσουμε τό σύνθημα τοῦ οὐρανοῦ **«Κράτει ὁ ἔχεις»!!**

Ἄς μιμηθοῦμε τούς μάρτυρες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας καί τούς νεομάρτυρες τῆς τουρκοκρατίας. Ἄς τονωθοῦμε ἀπό τούς σύγχρονους φύλακες τῆς πίστεως στίς διωκόμενες Ἐκκλησίες. Ἄς σηκώσωμε ψηλά σάν λάβαρο τόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, καί σάν ἐξαπτέρυγα τήν Πίστη καί τήν Πατρίδα καί θά βγοῦμε νικητές.

Κρατᾶτε, λοιπόν, ὅ,τι ἔχετε εἶναι τό σύνθημα τοῦ οὐρανοῦ γιά σᾶς, γιά μένα, γιά ὅλους, γιά τούς Χριστιανούς, γιά τούς Ἑλληνες.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΠΑΥΛΟ

Τοῦ κ. Γεωργίου Παπατζανάκη

Δρ. Θεολογίας

ρια τοῦ Βαπτίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Τό Βάπτισμα καί ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶχαν κεντρική θέση στή λατρεία τῶν πρώτων χριστιανῶν, διότι μέσῳ τῶν μυστηρίων αὐτῶν πραγματοποιήθηκε ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἀγαθὰ καί καρποί τῆς ἐνότητας αὐτῆς ἦταν ἡ κοινωνική ἀλληλεγγύη καί ἡ φιλανθρωπία τῆς χριστιανικῆς κοινότητας πρὸς ὅλα τὰ μέλη της, (Πραξ. 2,38-47. Ρωμ. 15, 25-26). Μπορεῖ κανεῖς νά παρατηρήσει ὅτι τὰ πάντα στή ζωή τῶν πρώτων χριστιανῶν ἀναφέρονταν στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, στό Ὅποιο ἐπαληθεύονταν οἱ προφητεῖες τῆς Π. Διαθήκης, καθὼς ἐπίσης βασίζονταν καί οἱ ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος. Ἔτσι ἐξηγοῦνται καί οἱ χριστολογικοί τίτλοι οἱ ἀναφερόμενοι στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γίνει ὁμολογίες πίστεως στή ζωή τῶν πρώτων χριστιανῶν (Ρωμ. 10,9. Α΄ Κορ. 12,3. Φιλιπ. 2,11. Α΄ Θεσ. 3,11. Β΄ Θεσ. 3,6).

Ἐχοντας ὑπόψη τίς χριστολογικές αὐτές πεποιθήσεις τῶν πρώτων χριστιανῶν ὁ Ἄπ. Παῦλος, καθὼς καί τίς προσωπικές του ἐμπειρίες, ἐρμηνεύει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἄπ. Παῦλος παρουσιάζει στίς ἐπιστολές του τόν Ἰησοῦ σάν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος εἶχε αἰδίως τήν «ταυτότητα» καί ἰσότητα τοῦ Θεοῦ Πατρός καί μέσῳ τῆς ἐπιγείου ζωῆς του πραγματοποίησε τό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας, (Β΄ Κορ. 4,4. Φιλιπ. 2,6-11). Ὁ ἱστορικός Χριστός στήν συνείδηση τοῦ Ἄπ. Παύλου ἐπέδρασε παραδοσιακά, ἐνῶ πρωταρχική ἀξία καί σημασία εἶχε ἡ διδασκαλία του περί τῆς καινῆς κίσης καί ἀναδημιουργίας τοῦ σύμπαντος, (Β΄ Κορ. 5,17). Ὁ Ἄπ. Παῦλος βλέποντας τό γεγονός τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου περιγράφει τὰ ἀπό τό γεγονός αὐτό προκύψαντα στήν ἀνθρωπότητα ἀγαθὰ. Γί' αὐτό ἡ χριστολογία τοῦ Ἄπ. Παύλου θεμελιώνεται στό κήρυγμα τῆς πρώτης χριστιανικῆς κοινότητος, ἡ ὁποία εἶχε πιστεύσει στό Σταυρό καί στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καί εἶχε καθιερώσει τήν πίστη αὐτή σάν ὁμολογία καί σάν τρόπο κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, (Α΄ Κορ. 15, 3-4. Ρωμ. 1,3. 3,25. 4,25).

Τήν πίστη αὐτή στό σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Ἰησοῦ ἐκφράζουν ὅλοι οἱ χριστολογικοί ὕμνοι ἢ οἱ ὁμολογίες τῆς πίστεως τῶν πρώτων χριστιανῶν. Προ-

Κατανόηση τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου, σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τοῦ Ἄπ. Παύλου, προϋποθέτει τήν κατανόηση τῆς χριστολογίας τῆς πρώτης χριστιανικῆς κοινότητος. Ἀναφέρουμε λοιπόν τίς βασικές γι' αὐτήν ἀλήθειες.

Οἱ πρώτοι χριστιανοί πίστεψαν στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀναγνώρισαν Αὐτόν, ὡς ἀληθινόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, βασιζόμενοι στό γεγονός τῆς Ἀνάστασης. Ἡ μαρτυρία τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου ἔφθανε παντοῦ καί ἡ πίστη στόν ἀναστάντα Ἰησοῦ γινότανε τό θεμέλιο τῆς πρώτης χριστιανικῆς κοινότητος, (Α΄ Κορ. 15,4. Πραξ. 4,33. Ρωμ. 4,25. 10,9). Οἱ πρώτοι χριστιανοί πίστεψαν ὅτι ὁ ἀναστάς Κύριος πέθανε γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καί ὅτι ἔδωσε τήν ψυχή Του «λύτρον ἀντί πολλῶν», (Μάρκ. 10,45. Α΄ Κορ. 15,3). Ὁ ἐξιλεωτικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ κατανοήθηκε ἀπό τούς πρώτους χριστιανούς καί θεωρήθηκε τό μέσο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, (Ρωμ. 3,25). Ὁ πυρήνας τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων ἦταν ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (Πραξ. 2,22-25. 3,15. 4,10. 5,30. 10,39-40). Ἐποικοδομητική ὁμως σημασία εἶχε ὁ σταυρός καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καί στό περιεχόμενο τῆς λατρείας τῶν πρώτων χριστιανῶν, καθὼς αὐτό φαίνεται μέσα ἀπό τὰ μυστή-

παντός ή πίστη αυτή εκφράζεται στό χριστολογικό ύμνο του Άπ. Παύλου Φιλίπ. 2,5-11, ό όποιος παρουσιάζει τόν Ίησοϋ καί στά τρία στάδια της ύπαρξής Του. Πρώτα αναφέρει τήν αιώνια Αυτόϋ προϋπαρξη «έν μορφῇ Θεοϋ ύπάρχων», δεύτερο τήν ένανθρώπισή Του «έν όμοιώματι ανθρώπων γενόμενος» καί τρίτο τή Σταύρωση καί Άνάστασή Του, «ό Θεός αυτόν υπερύψωσε». Στά τρία αυτά στάδια φανερώνεται ή δύναμη της θεότητας του Ίησοϋ Χριστοϋ καί αποδίδεται αυτή μέσω του χριστολογικού τίτλου ΚΥΡΙΟΣ. Έτσι τό όνομα «Κύριος» εκφράζει τή θεία έξουσία του Ίησοϋ Χριστοϋ, ή όποία τόν ανέδειξε νικητή του θανάτου καί όλων των έπουρανίων, επιγείων καί καταχθονίων δυνάμεων, (Φιλ. 2,11).

Γι' αυτό ό Σταυρός καί ή Άναστάση του Ίησοϋ είναι τό κεντρικό σημείο της χριστολογίας του Άπ. Παύλου. Ό Σταυρός του Κυρίου έφερε τή λύτρωση καί σωτηρία του κόσμου. Τό περιεχόμενο της πίστεως αυτής των πρώτων χριστιανών έρμηνεύει καί παραδίδει μέσω του κηρύγματος του ό Άπ. Παϋλος: «**παρέδωκα γάρ ύμίν έν πρώτοις ό καί παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των άμαρτιών ήμων κατά τάς γραφάς, καί ότι έτάφη καί ότι έγήγερται τή τρίτη ήμέρα κατά τάς γραφάς**». (Α΄ Κορ. 15,3).

Ό Άπόστολος Παϋλος δέν επιδιώκει νά αποδείξει τήν Άνάσταση του Κυρίου, γιατί τό γεγονός αυτό είχε ήδη πιστευθεί καί στή συνείδηση των πρώτων χριστιανών επιβεβαιωθεί, αλλά ενδιαφέρεται νά αποδείξει ότι όλοι οι Άπόστολοι κήρυτταν τό ίδιο Εϋαγγέλιο, δηλ. τήν πίστη στον Άναστάντα Κύριο, καί τό εϋαγγέλιο αυτό ήταν «**δύναμις Θεοϋ είς σωτηρίαν παντί τῷ πιστεύοντι**». (Α΄ Κορ. 15,3. Ρωμ. 1,16. Πρβλ. Πράξ. 4,33). Άξιο παρατήρησης είναι ότι ό Άπ. Παϋλος αναφέρεται ειδικά στό γεγονός της Άνάστασης του Κυρίου μόνο στήν Α΄ προς Κορινθίους έπιστολή του, γιατί πολλοί από τους Κορινθίους άμφέβαλαν για τήν καθολική Άνάσταση των νεκρών (Α΄ Κορ. 15,12). Τό πρόβλημα λοιπόν τό όποιο αντιμετώπισε ό Άπ. Παϋλος ήταν ή καθολική Άνάσταση των νεκρών για τήν όποία ύπήρχαν άμφιβολίες.

Αίτιοι της κατάστασης αυτής ήταν οι ψευδοδιδάσκαλοι Ίουδαίοι, οι όποιοι κήρυτταν ότι ή Άνάσταση ήδη έχει γίνει. Οι ψευδοδιδάσκαλοι αυτοί βασίζονταν στήν ανθρώπινη γνώση καί δέν περίμεναν τήν καθολική Άνάσταση των νεκρών (Α΄ Κορ. 15,12. Β΄ Τιμ. 2,18). Γι' αυτό ό Άπ. Παϋλος επιδιώκει νά επιβεβαιώσει τό κϋρος της χριστιανικής αλήθειας για τήν καθολική άνάσταση των νεκρών καί αναφέρει σαν άπόδειξη τήν ήδη πραγματοποιηθείσα Άνάσταση του Κυρίου (Α΄ Κορ. κεφ. 15). Η Άνάσταση του Ίησοϋ Χριστοϋ εξασφαλίζει καί τή μελλοντική άνάσταση όλων των νεκρών, αφού ό Χριστός άναστήθηκε καί έγινε ή άπαρχή της άνάστασης όλων των κεκοιμημένων. (Α΄ Κορ. 15,12-20). Τήν αλήθεια αυτή παρουσιάζει ή επιχειρηματολογία του περιεχομένου του κεφ. 15 κεφ. της Α΄ προς Κορινθίους έπιστολής.

Η Άνάσταση όμως του Κυρίου κατά τόν Άπ. Παϋλο δέν δίνει άπάντηση μόνο στό θέμα της μελλοντικής άνάστασης των νεκρών, αλλά έχει καί ανθρωπολογικές συνέπειες για τήν παρούσα πραγματικότητα.

Η πραγματικότητα αυτή φαίνεται στις έπιστολές του Άπ. Παύλου, όπου ό έρευνητής καί μελετητής αυτών διαπιστώνει ότι τό Άγιο Πνεϋμα άνήγειρε τόν Ίησοϋ από τους νεκρούς καί αυτό καθιστά όλους τους πιστούς «**υίους του Θεοϋ**» καί «**ζωοποιεί**» τό σύμπαν (Ρωμ. 8,9-20. 10,9. Έφ. 1,20). Τό Άγιο Πνεϋμα όμως κατά τόν Άπ. Παϋλο, είναι τό τρίτο πρόσωπο της Άγ. Τριάδος καί έπομένως μέσω Αυτόϋ ενεργεί όλη ή θεότητα. Τό πλήρωμα της θεότητας παρέμεινε έντός της Έκκλησίας καί ή δύναμη του Άγ. Πνεϋματος προσφέρει σε όλους τους πιστούς τήν πνευματική έλευθερία. Κυρίως, κατά τόν Άπ. Παϋλο, τό Άγιο Πνεϋμα, είναι ό άρραβώνας της μελλοντικής σωτηρίας κάθε πιστοϋ (Β΄ Κορ. 1,22. 3,17. Έφ. 1,14).

Άξιο ιδιαιτέρας σημασίας είναι, ότι τό ύπόβαθρο της ανθρωπολογίας του Άπ. Παύλου είναι χριστοκεντρικό καί όποιος ζει καί μιμείται τή ζωή του Ίησοϋ Χριστοϋ έλευθερώνεται από τήν άμαρτία καί από τόν πνευματικό θάνατο καί προγεύεται ήδη μέσω της άνάστασης του Κυρίου τά αγαθά της αιώνιου ζωής.

Έτσι γίνεται ό πιστός «**σύμμορφος**» της εικόνας του Υιοϋ του Θεοϋ καί ζει τήν πραγματικότητα της «**καινης κτίσεως**» καί του «**καινού ανθρώπου**» (Ρωμ. 8,29. Β΄ Κορ. 5,17. Γαλ. 6,15. Έφ. 2,15. 4,24).

Η προσωπική αυτή συνάντηση κάθε πιστοϋ μετά του Χριστοϋ πραγματοποιείται μέσω της πίστεως καί των δωρεών του Άγ. Πνεϋματος. Γι' αυτό τονίζεται στις έπιστολές του Άπ. Παύλου ό παράγοντας της προσωπικής πίστεως καί θεωρείται άπαραίτητος για τήν οικειοποίηση των αγαθών της Άνάστασης. Η πίστη όμως, κατά τόν Άπ. Παϋλο δέν έξαρτάται μόνο από τά έργα, αλλά καί από τήν έσωτερική διάθεση καί αγάπη κάθε πιστοϋ προς τόν πλησίον. (Γαλ. 5,6).*

* **Βιβλιογραφία:**

Τρεμπέλα Π., Η Άνάστασις του Χριστοϋ, περ. «Πάτριαι», 27,1917.

Γαλίτη Γ., Χριστολογία των Λόγων του Πέτρου έν ταίς Πράξεσι των Άποστόλων, 1963.

Καραβιδοπούλου Ι., «Εικών Θεοϋ» καί «Κατ'είκόνα» Θεοϋ παρά τῷ Άπ. Παύλῳ, Θεσ/νίκη 1964.

Μπρατσιώτου Π., Η Άνάστασις του Χριστοϋ έν τῇ Όρθ. Έκκλησία, Άθήναι 1966.

Παναγοπούλου Ί., Τό κέντρον της Χριστολογίας της Κ. Διαθήκης, 1973.

Στοιγιάννου. Βασ., Η Άνάσταση των νεκρών. Είσαγωγή καί έρμηνεία του Α΄ Κορ. 15, Θεσ/νίκη 1977.

Άγουρίδη Σ., ΧΡΙΣΤΟΣ - ΠΑΥΛΟΣ, Άθήνα 1984.

ΠΑΣΧΑ ΕΛΛΗΝΩΝ

Γράφει:

Έκ. Εύτυχία Δεσποτάκη - Πευκιανάκη.
Φιλολόγος

τρόπο σκέψης, ύφος καί φιλοσοφία πού διαχέονται μέσα στά διηγήματα καί μυθιστορήματά του.

Αυτή τή φιλοσοφία του ό ίδιος τή συνοψίζει στά παρακάτω σύντομα λόγια: «*Τό έπ' έμοί, έν όσω ζω καί άναπνέω καί σωφρονώ δέν θά παύσω πάντοτε νά ύμνω μετά λατρείας τόν Χριστόν μου, νά περιγράφω μετ' έρωτος τήν φύσιν καί νά ζωγραφώ μετά στοργής τά γνήσια έλληνικά ήθη*».

Άς παρακολουθήσωμε λοιπόν τή σκέψη του, όμως μεταγλωττισμένα στή νεότερη γλώσσα, έτσι όπως περιγράφει τό «Έλληνικό Πάσχα» ό μεγάλος μας πεζογράφος:

λοι τίς ημέρες τοῦ Πάσχα θέλουν νά ξεφύγουν από τήν καθημερινή ρουτίνα τής ζωής, τής βιοπάλης, τής τηλεόρασης καί νά ζήσουν μέ ένα διαφορετικό ήθος. Αυτό τό ήθος τό διαφορετικό φαίνεται νά υπάρχει ακόμα ή μάλλον νά αντίσταται

κάπως σέ πείσμα τών καιρών στήν έλληνική ύπαιθρο, στό έλληνικό χωριό όπου καί ή ρίζα τών περισσότερων κατοίκων τών πόλεων. Γι' αυτό καί έπίδιωξη όλων είναι, τό Πάσχα νά τό περάσουν στήν έλληνική ύπαιθρο. Ίδιαίτερα γιά τά παιδιά τό ήθος, τά ήθη καί έθιμα, οί μυρωδιές καί τά άρώματα τής Μεγάλης Έβδομάδας άποτελοῦν άπόθεμα προσανατολισμοῦ καί ωραίων άναμνήσεων γιά τή μετέπειτα ζωή τους.

Τήν εικόνα τοῦ έλληνικοῦ Πάσχα τήν άποδίδει σέ όλο τό μεγαλείο ό Άγιος τών έλληνικών γραμμάτων, ό μεγάλος κοσμοκαλόγηρος, ό **Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης**.

Ό Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης, πεζογράφος, θεωρεΐται από τούς κύριους διαμορφωτές τής Έλληνικής πεζογραφίας. Υπήρξε ιδιάζουσα μοναχική φυσιογνωμία. Γράφει σέ μία γλώσσα άνάμεικτη από άρχαίζοντα στοιχεΐα, ιδιωματικά καί τής όμιλούμενης δημοτικής, γι' αυτό καί είναι δυσνόητη από τούς σημερινούς νέους. Είναι κυρίως ήθογράφος. Βαθύτατα έπηρεασμένος από τήν έλληνική φύση, από τούς άπλοϊκούς ανθρώπους πού είναι καί οί κύριοι ήρωές του στά έργα του, αλλά καί από τήν όρθόδοξη έκκλησία - ό ίδιος έψαλλε στό έκκλησάκι τοῦ Άγίου Έλισαίου όταν ζούσε στήν Άθήνα - διαμορφώνει ένα δικό του

['Αναστάσεως ημέρα καί λαμπρυνθώμεν... Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσιμον ήμίν άνέτειλε Πάσχα, έν χαρῆ περιπτύξομεθα. Ω Πάσχα λύτρον λύπης...».

Μέ τέτοιους στίχους από τούς όποίους άναπέμπεται χαρά καί άγαλλίαση άπερίγραπτη ή έκκλησία ύμνει καί πανηγυρίζει τήν άνάσταση τοῦ Σωτήρα.

Η λέξη Πάσχα έπενεργεΐ μαγικότατα πάνω σέ όσους ύμνογράφους καί λησμονοῦν γιά λίγο τό αϋστηρό καί μελαγχολικό κάλλος μπροστά στήν άπαλή καί λυρική άρμονία πού αϋτόματα διαχέεται από τό τρισμέγιστο άγγελμα. Η έκκλησία άποβάλλει τήν πένθιμη περιβολή, ντύνεται όλόλευκη καί φεγγοβόλο στολή, ως εάν άντανακλῆ ή λευκότης καί ή λάμψη τοῦ άγγέλου πού άποκύλησε τήν πέτρα τοῦ μνημείου.

Τά άνήλια βάθη, οί σκοτεινοί θόλοι τών έκκλησιών φωτίζονται σάν ημέρα άνεσπέρου φωτός καί τά άνθη μέ τήν όμορφη εϋωδιά τους καί τά γεμάτα δροσιά, πού μαζεϋτήκαν από κήπους καί λειβάδια γιά νά στολίσουν τό έπίταφιο σεντόνι τοῦ Σωτήρα, διατηροῦν ακόμα τήν κομψή χάρη τους, ίχνη από τά κοσμικά τους θέλητρα μέσα στή θολή από τό θυμίαμα άτμόσφαιρα τών ναών.

Καί ή έκκλησία στέλνει τήν άναστάσιμη εϋχή της κατά τήν ημέρα αυτή σέ άλλη γλώσσα από τή συνηθισμένη. Σέ γλώσσα παιδικών σκιρτημάτων καί παιδικής συγκατάβασης, θά λέγαμε... Στό μεγάλο φαγοπότι τής

Ἀνάστασης προσκαλεῖ ὄλους «παρόντας καί ἀπόντας, νηστεύσαντας καί μή νηστεύσαντας, πιστούς καί ἀπίστους καί τούς φέροντας ἔνδυμα γάμου καί τούς ἀγοραῖον περιβαλλομένους ἱμάτιον. Ὡ μέθη τῆς νύμφης ἐπὶ τῆ ἀνακτῆσει τοῦ Νυμφίου. Ὡ μέθη τρισαγία καί ἀνερμῆνευτος».

Τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ μέθη συναισθάνεται σπὴν καρδιά του ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὅσο κανεῖς ἄλλος. Καμμία ἄλλη χριστιανικὴ ἑορτὴ δέν κατέχει σέ αὐτόν τῆ θέση τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

Οἱ Δυτικοὶ ἔχουν τὰ Χριστούγεννα. Ἐμεῖς ἔχομε τὴν Ἀνάσταση. Αὐτὴ εἶναι ἡ βασιλίσισα τῶν ἑορτῶν, ἡ πανηγυρίς τῶν πανηγύρεων. Οἱ Δυτικοὶ ἑορτάζουν τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα σέ ἓνα πλοῦτο τρυφερῶν καί ὠραίων ἐθίμων, σέ οἰκογενειακὴ συνένωση καί εὐχαρίστηση τῶν ἀνθρώπων πού καιρὸ ἔχουν ἐξοικειωθεῖ πρὸς τὸν πολιτισμὸ.

Ἀλλὰ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἡ Λαμπρὴ ἀνατέλλει καί δύνει μέσα σέ θορυβῶδεις διαχύσεις καί ὑπέριπτη ἀγαλλίαση ἀνθρώπων πού στίς φλέβες τούς διατηροῦν σταγόνες αἵματος τῶν ἀγρίων καί ἀπίθασων, ἀλλὰ καί μεθυσμένων ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴν ἐλευθερία πατέρων μας. Ἀρματολικὴς συνήθειες, ἄγρια ποίηση γεμίζει τὴ Λαμπρὴ.

Βαρὺς ὁ χειμῶνας κάθεται πάνω σπὴ φύση, γογγύζει ὁ βοριάς καί πέφτει τὸ χιόνι καί ἡ βροχὴ καί τὰ ὠραῖα Χριστούγεννα συσπειρώνονται γύρω ἀπὸ τὴ σπινηροβόλα ἐστία.

Ἀλλὰ πόσο διαφορετικὴ εἰκόνα ἔχει ἡ φύση σέ μᾶς, ὅταν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἐξαγγέλλουν χαρμόσυνα τὴν Ἀνάσταση. Ἡ ἀνοιξη συνορτάζεται μὲ τὴν ἐκκλησία, ἡ φύση συγχαίρεται μετὰ τῆς πίστεως. Τὰ θυμάρια τῶν βουνῶν μοσχοβολοῦν, ὁ σμαραγδένιος μανδύας τῶν πεδιάδων ἀνακινεῖται ἤρεμα ἀπὸ τὴν αὔρα τοῦ ζέφυρου καί λάμπει κεντημένος ἀπὸ ἀσπρολούλουδα, ἡ μυρωδιά τῶν νεραντζανθῶν καί λεμονανθῶν βυθίζει τίς ψυχές σέ μουσικὴς ἐκστάσεις.

Τὰ ρόδα τὰ ἐφήμερα καί τὰ αἰώνια, ρόδα ξανθὰ, λευκὰ, ὠχρὰ, κόκκινα διηγοῦνται «δόξαν Κυρίου».

Ἡ ἀνοιξη σάν ἄλλη μυροφόρος, σάν τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἀδελφῆ, κηρύσσει μὲ μύρια στόματα ὅτι «**ἔώρακε τὸν Κύριον**». Τέτοια ὦρα ὁ Κύριος ἀναστήθηκε «**ζῶν τῶν ἐν τοῖς μνήμασι χαρισάμενος**».

Σέ μᾶς τούς ζωντανούς ἄς χαρίσει ζωὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ.

«**Χριστὸς Ἀνέστη**», ἄς συγκεντρωθοῦμε γύρω ἀπὸ τὸ σουβλιμένο ἀρνί καί ἄς συνοδεύσωμε τὸ σουβλισμα πού ἔντεχνα περιστρέφεται πάνω σπὴ θράκα μὲ τὸν κρότο τῶν πυροβόλων. Ἡ πυρίτις ἄς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Ἀνάστασης καί τὸ φίλημα ἄς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς Ἀγάπης.

* Σημ.:

Τὸ ἐπ' ἐμοί=ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα
Γραικύλος= ἀναξιοπρεπὴς Ἕλληνας
Δόλο= ταλαίπωρο
Οὔτε οὐδέν ἦπτον= οὔτε καθόλου κατώτερο

Δέν ἐννοοῦμε τὴ λάμψη τῆς Ἀνάστασης χωρὶς τὴ γλῶσσα τῆς τρομπέτας καί ἡ ἀγάπη χωρὶς φίλημα εἶναι λουλοῦδι χωρὶς ἄρωμα.

Ἔτσι ὑποδέχεται καί ἔτσι ἀντιλαμβάνεται τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα ὁ ἑλληνικὸς λαός. Ὅταν λέει Ἀνάστασις ὁ Ἕλληνικὸς λαός, κάποια κρυφὴ χορδὴ πού πάλλεται στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του, τοῦ ὑπενθυμίζει καί τοῦ γένους τὴν ἀνάσταση. Καί ὁ Χριστὸς καί ἡ πατρίδα συναντῶνται σ' αὐτόν «ἰσοπαθεῖς καί ἰσόθεοι».

Εὐνόητο εἶναι πὼς γιὰ νὰ πάρει κάποιοις ἰδέα γιὰ τὸν τρόπο πού προσδεχόμαστε, κατανοοῦμε καί ἑορτάζομε τὴν Ἀνάσταση πρέπει νὰ βρεθεῖ κατὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα μακριὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα μέσα σπὴν ὁποία φυσικὰ ἡ ζωὴ δέν μπορεῖ νὰ δώσει τέτοιου εἶδους ἀπολαύσεις.

Ἀληθινὴ καί ἀνόθευτη Λαμπρὴ ἀνατέλλει γιὰ τούς κατοίκους τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν πόλεων, τῶν κωμοπόλεων, τῶν χωριῶν, ὅσων διασώζονται καθαρότερα καί ἐκδηλώνονται μέσα σέ αὐτὰ ἐμφανεστερα τὰ ἦθη καί ἔθιμα τοῦ ἐθνικοῦ βίου.

Ἐκεῖ γλυκύτατες παραδόσεις, ἐκεῖ ἑλληνικότερες συνήθειες, ἐκεῖ ἡ χριστιανικὴ πίστη καί ἡ εὐαγγελικὴ χαρὰ συνενώνονται καί ἀναφαίνονται σέ ὅλα γύρω καί ἀκολουθοῦνται ἀπροσποίητα καί ἀπέριπτα ἀπὸ ὄλους. Ἐκεῖ καί χωρὶς τὴ θέλησή του κάποιοις γίνεται χριστιανός καί ἑορτάζει τὴν Ἀνάσταση καί τὴν ἀγάπη].

Αὐτὰ ἔγραφε γιὰ τὸ ἑλληνικὸ Πάσχα ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης ἀνάμεσα στὰ ἔτη 1870 - 1911.

Σήμερα θὰ λέγαμε ὅτι δέν διαφέρει πολὺ ὁ τρόπος πού δέχονται καί ἑορτάζουν τὸ Πάσχα οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν περιγραφή του. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ὑλικὴ τροπὴ πού ἔχουν πάρει τὰ πράγματα, μέσα στὰ μύχια τοῦ ἀτομικοῦ μας, ἀλλὰ καί ὁμαδικοῦ μας ὑποσυνείδητου ἡ θρησκευτικὴ μας παράδοση κάτι ξυπνᾷ καί ζωντανεῖ καί μᾶς κάνει νὰ νιώσωσῶμε κάτι διαφορετικὸ. Γι' αὐτὸ καί δέν εἶναι ἠθικὸ οὔτε παιδαγωγικὸ νὰ ἀρνεῖται ἓνας λαός ὅτι ὁ ἴδιος ἔχει δημιουργήσει στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἀκόμη καί ἂν εἶναι μῦθος, γιατί κατὰ τὸν Ἀνδρέα Κάλβο καί «**ὁ μῦθος ἔχει νοῦν ἀληθείας**». Ὁ δὲ μῦθος ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ φθάσεις σπὴν λογικὴ.

Ὁ Παπαδιαμάντης γιὰ ὄλους αὐτοὺς τούς ἀρνητὲς καί δῆθεν μοντέρνους γράφει ἀλλοῦ:

«**Γραικύλος τῆς σήμερον, ὅστις θέλει νὰ κάμει δημόσια τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μὲ νᾶνον ἀνορθούμενον ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καί κινούμενον νὰ φθάσει εἰς ὕψος καί νὰ φανεῖ γίγας. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος τὸ δόλο, ἀλλὰ οὔτε οὐδέν ἦπτον, καί τὸ ἐλεύθερον ἔχει καί θὰ ἔχει διὰ παντός τὴν ἀνάγκην τῆς θρησκείας του.**»*

ΕΝΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΕΝΟΡΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΑΣ ΣΕΛΙΝΟΥ

Νοτιοδυτικά του Νομού Χανίων και στην έπαρχία Σελίνου βρίσκεται η πόλη της Παλαιόχωρας και κάτω από το Ένετικό Κάστρο δεσπόζει ο επιβλητικός Ίερός Ναός του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Η ένορία δέν είχε την ίδια μορφή πάντοτε, αλλά παρουσίαζε μία συνεχή εξέλιξη.

Του Αίδεσ. Νικολάου Λαμπάκη Έφημερίου της Ένορίας Παλαιόχωρας Σελίνου

Σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες ο οικισμός της Παλαιόχωρας είχε στη θέση του σημερινού Ναού ένα μικρότερο. Στις αρχές του 1900 ο οικισμός φαίνεται να είχε μεγαλώσει και οι ανάγκες των κατοίκων επέβαλαν την ανοικοδόμηση ενός μεγαλύτερου Ναού. Τότε κατεδαφίζεται ο μικρός Ναός και ξεκινούν οι εργασίες για την οικοδόμηση του Ίερου Ναού οι οποίες κράτησαν περίπου δέκα χρόνια. Τό 1913 γίνονται τά εγκαίνιά του, σύμφωνα με την επιγραφή που υπάρχει πάνω στον Τρούλο του Ναού. Ένας μεγαλοπρεπής πλέον τρίκλιτος Ναός σέ ρυθμό βασιλικής μετά τρούλου, του οποίου τό κεντρικό κλίτος είναι αφιερωμένο στην Παναγία (Ευαγγ. της Θεοτόκου), τό δεξιά στην Ανάληψη του Κυρίου και τό αριστερό στον Άγιο Νικόλαο. Τό τέμπλο είναι κατασκευασμένο από τσιμέντο. Τέτοιες κατασκευές σπανίζουν σήμερα, μιά και στην εποχή μας τά περισσότερα τέμπλα είναι ξυ-

Ό Ί. Ν. του Ευαγγ. της Θεοτόκου
Παλαιόχωρας Σελίνου

λόγλυπτα. Οί εικόνες που υπάρχουν στό τέμπλο είναι όλες του 1930 άγιογραφημένες από τον άγιογράφο Ν. Βλαχάκη και άνήκουν στη Σχολή της Αναγεννήσεως. Πρόσφατα, τό έτος 2006 έγινε συντήρηση των εικόνων και του τέμπλου.

Στή δεκαετία του 1990 παρουσιάζεται ραγδαία αύξηση του πληθυσμού της κωμόπολης μέ αποτέλεσμα ο υπάρχων Ίερός Ναός νά μήν καλύπτει τίς ανάγκες των ένοριτών. Έτσι ο μακαριστός έφημέριος της ένορίας Έλευθέριος Λιτσαρδάκης κατέφυγε στη λύση νά προσθέσει άλλα δυό κλίτη στον υπάρχοντα Ναό. Μέ την βοήθεια των κατοίκων, μέ δωρεές και μέ έράνους, έγινε πραγματικότητα ή προέκταση του Ναού, αλλά όχι μονάχα αυτό, κατασκευάστηκε επιπλέον ένα επιβλητικό κωδωνοστάσιο, μέ μελέτη που έκπόνησε ο Πολ. Μηχανικός Έμμ. Βουτετά-

“Η Πλατυτέρα”

Στήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ
τοῦ Ἱ.Ν. Εὐαγγ. Θεοτόκου

κης. Τὴν κατασκευὴ ἀνέλαβε ὁ ἐργολάβος
Κωνστ. Μαθιουλάκης τὸ ἔτος 1998.

Τὸ κωδωνοστάσιο ἀνηγέρθη στὴν
εἴσοδο τοῦ προαύλειου χώρου τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ. Τὸ 2003 ξεκίνησε ἡ ἀγιογράφηση τοῦ
Ναοῦ ἀπὸ τὸν Ἀγιογράφο Γεώργιο Κτιστάκη
μέ προσφορές τῶν ἐνοριτῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν
Χριστιανῶν.

ΕΞΩΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Ἐκτός τοῦ κεντρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὸν ὁποῖο γί-
νονται ὅλες οἱ ἐπίσημες τελετές, ὑπάρχουν
καὶ τὰ ἐξῆς ἐξωκκλήσια τῆς Ἱενορίας.

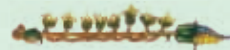
- Ἱ.Ν. Ἀγίου Γεωργίου (κοιμητήριον)
- Ἱ.Ν. Ἀγίας Τριάδος
- Ἱ.Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς
- Ἱ.Ν. Ἀγίων Ἀποστόλων
- Ἱ.Ν. Ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ
- Ἱ.Ν. Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου
- Ἱ.Ν. Ἀγίου Ἀντωνίου
- Ἱ.Ν. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου
- Ἱ.Ν. Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ Ναός αὐτός βρίσκεται κοντά στό νέο
οἰκισμό πού ἔχει δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὸ 1990,
μέ τὴν ὀνομασία Πανόραμα καὶ ἐξυπηρετεῖ
τίς ἀνάγκες τῶν κατοίκων τοῦ οἰκισμοῦ.
Ὅμως ἐπειδὴ ἡ ἀνάπτυξη τοῦ οἰκισμοῦ γί-
νεται μέ γοργούς ρυθμούς καὶ εἶναι δύσκο-
λο νὰ ἐξυπηρετοῦνται πλέον οἱ χριστιανοί
ἔχει γίνεῖ ἤδη μελέτη ἀπὸ τὴν Ἱενορία γιὰ τὴν
ἀνοικοδόμηση ἑνός νέου μεγαλύτερου.

Στά ἐξωκκλήσια αὐτὰ ἔχουν γίνεῖ ὅλες
οἱ ἀπαραίτητες ἐργασίες συντήρησης, μέ
ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι σήμερα σέ πολὺ καλὴ
κατάσταση.

Τὸ Τέμπλο τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἱ.Ν.
Εὐαγγ. Θεοτόκου

ΕΦΗΜΕΡΙΟΙ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Μέχρι τὸ 1925 διακόνησαν τὴν Ἱενορία
τῆς Παλαιόχωρας περιοδεύοντες Ἱερεῖς-
Ἐφημέριοι.

1925 ἕως 1939: Ἰωάννης Ἱερωνυμάκης,
1939 ἕως 1942: Τίτος Μαρκουλάκης,
1942 ἕως 1980: Στυλιανός Φραντζεσκάκης,
1981 ἕως 2002: Ἐλευθέριος Λιτσαρδάκης,
2002 ἕως καὶ σήμερον: Νικόλαος Λαμπάκης.

ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Β' ΜΕΡΟΣ)

Τα σύμβολα χρησιμοποιήθηκαν από τους πρώτους Χριστιανούς σαν άναγνώριση τῆς πίστες, γιατί σ' αὐτήν ἀνακαλοῦσαν μία πνευματική πραγματικότητα.

Εὐρύτερα, διακονίζουν τὸν χριστιανικό χαρακτήρα, μέ τὴν συνεχή, διαχρονική τους παρουσία στοὺς χώρους τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν μέχρι καὶ σήμερα. Ἡ παρακάτω καταγραφή τῶν κυριότερων συμβόλων πού κοσμοῦν, ἐνδεικτικά καὶ παραβολικά, τοὺς τοίχους τῶν κατακομβῶν τό μαρτυρεῖ.

Τοῦ κ. Νικολάου Γιαννακάκη Ἀγιογράφου

Τό μονόγραμμα (XP), ἀποτελούμενο ἀπό τά δύο πρῶτα γράμματα τῆς λέξης Χριστός τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἦταν τό πῖο συχνό σύμβολο τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί τό πῖο ἀγαπητό ἀπό τοὺς πρώτους Χριστιανούς. Εἶχε γι' αὐτούς τὴν ἴδια σπουδαιότητα πού ἔχει γιά μᾶς σήμερα ἡ Σταύρωση.

Τό ψάρι, σχεδιασμένο ἀπλά, ἢ γραμμένο μέ κεφαλαία ἢ ἀρχαία ἑλληνική λέξη ΙΧΘΥΣ, I - Ἰησοῦς X - Χριστός Θ - Θεοῦ Υ - Υἱός Σ

- Σωτήρ

Ὁ καλὸς ποιμὴν, μέ τό πρόβατο στήν πλάτη ἀντιπροσωπεύει τὸν Σωτῆρα Χριστό καί τὴν ψυχὴ πού σώθηκε.

Ἡ ἄγκυρα, ἢ θεμελιώδης ἐννοιά τῆς εἶναι ἢ ἐλπίδα τῆς ὑπόσχεσης τῆς μελλοντικῆς ζωῆς.

Τό περιστέρι, μέ τό κλαδί ἐλιᾶς στό ράμφος του, σύμβολο τῆς ψυχῆς καί τῆς μελλοντικῆς εἰρήνης.

Τό ἄλογο, σύμβολο τοῦ γενναίου ἀγῶνα πού ὁ Χριστιανὸς πρέπει νά ὑποστηρίξει ἐνάντια στά ἐπίγεια πάθη, γιά νά κερδίσει τὸν αἰώνιο ἔπαινο, τὴν οὐράνιο Βασιλεία.

Ὁ κόκκορας, ὁ ἀγγελιοφόρος τῆς καινούργιας μέρας. Ἀνακαλοῦσε στοὺς πρώτους Χριστιανούς τὸν συμβολισμό τοῦ φωτός, ἐπομένως τὴν ἀνάκληση στή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τὴν φιλοφρόνηση τῶν καλῶν ἔργων, σέ ἀντίθεση μέ τὴ νύχτα, ὅπου βασιλεύουν τά μαῦρα σκοτάδια τοῦ κακοῦ καί ἡ ἁμαρτία.

Ὁ λαγός, τό ζῶο αὐτό στήν ἀναζήτηση τοῦ σίγουρου καταφυγίου εἶναι σύμβολο - εἰκόνα τοῦ πιστοῦ πού φοβᾶται τίς παγίδες τοῦ κακοῦ.

Τό κανάτι ἀπ' ὅπου ἀναβλύζει νερό, σύμβολο ἀνακούφισης. Ἡ ψυχὴ ἤδη ἀπολαμβάνει

τήν εὐτυχησμένη ζωή καί μπορεί ἔτσι νά πληρώσει τή δίψα της στό Θεό.

Δοχείο γεμάτο μέ σιτηρά, παρουσιάζει τά καλά ἔργα ἐκτελεσμένα ἀπό τόν Χριστιανό.

Τό καράβι καί ὁ φάρος, σύμβολο τοῦ Χριστιανοῦ πού φωτίστηκε ἀπό τήν πίστη, σκέπη ἐμπιστοσύνης πρὸς τό λιμάνι τῆς σωτηρίας.

Τό παγώνι, παρ' ὄλο πού παρουσιάζεται στήν ζωγραφική ὡς ἓνα στοιχεῖο διακοσμητικό ἦταν σύμβολο τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Αὐτή ἡ φιγούρα ἦταν διάχυτη στόν εἰδωλολατρικό κόσμο, πού πίστευαν στίς σάρκες του, ὡς ἄφθαρτος χεῖμαρρος.

ἽΟρφέας, μυθική προσωπικότητα, πολύ ἀγαπητή στήν κλασσική ἀρχαιότητα. Παρουσιαζόταν μέ τή λύρα του, πού μέ τή μελωδία καί τό τραγούδι του ἠμέρευε τά ἄγρια θηρία τοῦ δάσους. Γιά τούς Χριστιανούς ἦταν σύμβολο τοῦ Χριστοῦ πού μέ τήν δική του θεωρία (σοφία) μεταμόρφωνε τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, (τούς εἰδωλολάτρες σέ Χριστιανούς).

ἽΟ φοίνικας μέ τό στέμμα, πέρασαν στήν Παλαιοχριστιανική Εἰκονογραφία καί στήν ἐπιγραφολογία ὡς σύμβολα τῆς νίκης καί τῆς ἀνταμοιβῆς, ὑπέρτατης προσφορᾶς τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν Χριστιανό - τόν παράδεισο.

Φοίνικας (La Fenice), περίφημο Ἀραβικό πουλί (Arabia Fenice). Ὁραιότατο καί μοναδικό. Λέγεται ὅτι ξαναγιεννιέται ἀπό τίς στάχτες του μετά ἀπό χίλια χρόνια. Μυθικό πουλί πού ἐπινοήθηκε ἀπό τήν λαϊκή φαντασία. Γιά τούς πρώτους Χριστιανούς σήμαινε τήν ἀνάσταση τῆς σάρκας καί τήν γέννησης

στή νέα μελλοντική ζωή.

ἽΟ Σταυρός μέ κεραῖες γάμα (Lacrose Gammata). Ἀπό μερικούς λέγεται καί ἔνδοξος σταυρός. Συμβόλιζε τό ὄργανο πού μεσολάβησε καί ὁ Χριστός κέρδισε τόν κόσμο. Οἱ κεραῖες του στήν κατάληξή τους σχηματίζουν τό γάμα, κεφαλαῖο γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Κατ' ἄλλους ἦταν μόνο ἓνα διακοσμητικό στοιχεῖο (μοτίβο) συνηθισμένο στήν προχριστιανική τέχνη. Τά δύο παραπάνω προχριστιανικά καί πρωτοχριστιανικά σύμβολα τῶν κατακομβῶν, ὁ φοίνικας καί ὁ σταυρός (ἔνδοξος σταυρός, ὅπως ὀνομαζόταν) μέ τίς κεραῖες σέ κατάληξη ἑλληνικοῦ γράμματος γάμα κεφαλαῖο, κατά περίεργη σύμπτωση χρησιμοποιήθηκαν ὡς ἐμβλήματα, τό πρῶτο ἀπό τήν Ἀπριλιανή δικτατορία τοῦ 1967 στήν Ἑλλάδα καί τό δεύτερο ἀπό τό Φασισμό (Ναζί) τοῦ Χίτλερ στή Γερμανία.

ἽΟ εἰκονογραφικός κύκλος στή ζωγραφική τῶν κατακομβῶν παρουσιάζει μία ιδιαιτερότητα ὅσον ἀφορᾶ στήν ἐπιλογή τῶν θεμάτων. Παρατηροῦνται θέματα μέ συμβολικό χαρακτήρα σέ συχνές παρουσιάσεις, ἀλλά καί ἐκεῖνα τά ιδιαίτερα χαρακτηρισμένα γιά τό λατρευτικό τους περιχόμενο. Στό σύνολο τῶν κατακομβῶν ἐμφανίζεται μία θεματολογική ὁμοιομορφία καί μία συγκεκριμένη νοητή ἐπανάληψη.

BIBLIOGRAFIA

LE CATACOMBE ROMANE

L' ORIGINE DEL CRISTIANESIMO

Fabrizio Mancinelli. Roma 1980

A CATACOMBA I DOMITILA

Citta del Vaticano. 1980

LE CATACOMBE DIS. CALLISTO

Antonio Baruffa. Citta del Vaticano 1992

LE PITTURE DELLA CATACOMBA "AD

DECIMUM" di Grottafazzata. Roma. 1989

CATACOMBE TUSCOLANE "AD DECIMUM" P.

Nichita Di Grigoli Gruppo Archeologico Latino. 1975

LE CATACOMBE TUSCOLANE della Via Latina a

cura dei Monaci di Grottaferraza. 1913

ENCICLOPEDIA ITALIANA 'I SCIENZE -

LETTERE ED ARTE INSTITUTO GIOVANNI

TRECCANI

ART OF THE BYZANTINE ER David Talbot Rice

THAMES AND HUDSON. 1963

Ἡμέρες Πάσχα

Τότε καὶ σήμερα

 τὴν καρδιά τῆς Ἀνοιξης, τῆς ἐποχῆς πού θεωρεῖται ἡ παιδική ἡλικία τοῦ ἔτους καί εἰδικώτερα τὴν πρώτη Κυριακή μετὰ τὴν πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς Ἰσημερίας, ζοῦμε μιά ἰδιαίτερη ψυχική ἀναγέννηση. Ἔτσι κατὰ τὴν ἐποχή αὐτή, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς μιά φυσική ἀνάταση καί μιά ἰδέα τῆς ἀθανασίας, βιώνουμε μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Θεανθρώπου, τὴ διάβαση ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ. Ξαναζωντανεῖ σὸ μυαλό μας ἡ νίκη τοῦ καλοῦ, ἡ λύτρωση ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, τὸ σπάσιμο τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδῃ, ἡ ἐπικράτηση τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Ὁ στοχασμός μας γιὰ τὸ οὐσιαστικό νόημα τῶν ἡμερῶν τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς, τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, τῆς Ἑβδομάδας τῶν Παθῶν μὲ κορύφωση τὴν Σταύρωση, τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μὲ κύριο τὸ κοσμοϊστορικό γεγονός τὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ, μὲ τίς μετέπειτα ἐξελίξεις, μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ βαθύτερη ἀνάλυση τῆς μεγάλῃς θρησκευτικῆς σημασίας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἀνήκει σὺς ἐπιφορτισμένους μὲ τὸ ὑψηλό καί βαρὺ ἱερατικό καί θεολογικό ἔργο, ἐμεῖς θὰ ἀρκεσοῦμε σὲ μιά συνοπτικὴ ἀναδρομὴ καί ἀναφορά στὰ βιώματα πού ζήσαμε καί ζοῦμε, κατὰ τίς παραπάνω σημαντικές μέρες.

Ἀλήθεια, ποῖος δὲν θυμᾶται τίς ἐναλλαγές, τίς ἐντυπώσεις, τίς συγκινήσεις καί γενικά τίς ξεχωριστές στιγμές πού ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια ζούσαμε κατ' αὐτές.

Καί ἐπειδὴ κατὰ κοινὴ ὁμολογία, οἱ ἠθικοὶ δεσμοὶ καί φραγμοὶ, ἡ προσήλωση στὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα καί στὶς πολὺτιμες ἀξίες καί ἡ τήρηση τῶν θρησκευτικῶν ἐπιταγῶν κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια, ἦταν κάτι τὸ ἀναγκαῖο καί ἐπιβεβλημένο, ἡ ἀναπόλυση τῆς τότε ἀνθρώπινῃς θρησκευτικῆς καί κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς κατὰ τὴν τωρινὴ ὑλιστικὴ καί ξέφρενη περίοδο, εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ.

Ποῖος ἀπὸ ἐμᾶς δὲν ἔχει ἔντονη τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸ χρῶμα καί τὸ νόημα πού ἔδινε στὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ του ἢ τῆς κωμοπόλεως, ἡ τέλεση τῶν ἀκολουθιῶν ὅλης τῆς Σαρακοστῆς; Μικροὶ καί μεγάλοι, γέροι καί παιδιά, μὲ τὸ ἄκουσμα τῆς καμπάνας ἀφήναμε κάθε ἄλλη ἐνασχόληση καί προστρέχαμε στὴν Ἐκκλησία.

Μεγάλες οἱ συγκινήσεις ἀπὸ τὴν τέλεση ὅλων τῶν Ἀκολουθιῶν, ἀπὸ τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου, τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια, ἀπὸ τὸ στόλισμα καί τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου, ἀπὸ

Γράφει: Ὁ κ. Θεόδωρος Ἡλιάκης
Νομικὸς Σύμβουλος
τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

τὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀνάστασης μὲ τὸ «**δεῦτε λάβετε φῶς...**», τὸ κάψιμο τοῦ Ἰούδα καί τὴν Θεία Λειτουργία. Ἀλλὰ καί ἡ συμμετοχὴ στὸν ἑσπερινὸ τῆς Ἀγάπης, μὲ τὸν «**πασχαλινὸ ἀσπασμό**», ἦταν καθολικὴ καί οὐσιαστικὴ.

Δέν μποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ μνήμη μας καί οἱ προετοιμασίες ὅλης τῆς οἰκογένειας, γιὰ τὴν ὑποδοχὴ προπαντὸς τῆς μεγάλῃς ἡμέρας.

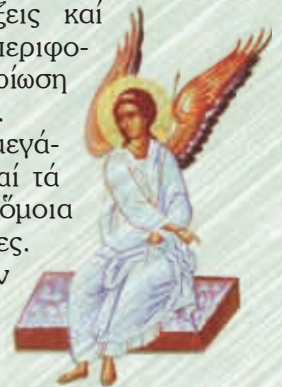
Ποῖος δὲν θυμᾶται τὴν ὑπόσχεση τοῦ μπαμπᾶ γιὰ καινούργια ρούχα καί παπούτσια κατὰ τὴν «**Λαμπρὰ**», τὸ ἀσβέστωμα καί καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ, τὰ κουλούρια καί τσουρέκια πού περίτεχνα ἔφτιαχνε ἡ μητέρα, τὴ καλοστολισμένη ἀναστάσιμη κουλούρα μὲ τὰ κόκκινα αὐγά, τὸν Λαμπριάτη, τὰ φουρνιστὰ καλιτσούνια τῆς Λαμπρῆς, μὲ τὴ φρέσκια μυζήθρα, τὸ αὐγὸ καί τὸ μπόλικο σουσάμι. Τίς μοναδικές οἰκογενειακές καί φιλικές συναθροίσεις μὲ τὸν ὄβελία ἀνήμερα τοῦ Πάσχα, πού δὲν ἦταν ὅμοιες σὲ κέφι καί εὐχές μὲ τίς ἄλλες μέρες. Πρὸ παντὸς ὅμως τὴν ἀγάπη. Τὴ μοναδικὴ λέξη καί βίωμα, πού μὲ τὸ «**Χριστὸς Ἀνέστη**», ἀποτελοῦσαν τὴν ἀφορμὴ νὰ στηθεῖ μαζί μὲ τὸ γλέντι τῆς φύσεως κατὰ τὸν Ἀπρίλη καί τὸ **πασχαλινὸ γλέντι** δικῶν καί φίλων.

Βέβαια πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔθιμα καί τίς δοξασίες αὐτές κατὰ τὴν πρόσφατη περίοδο τῆς ὑλοφροσύνης πού περάσαμε εἶχαν παραμορφωθεῖ, ἄρχισαν ὅμως νὰ ἀναβιώνουν.

Καί τοῦτο, γιὰτὸ ὁ κόσμος φαίνεται ὅτι κατάλαβε πὼς ἡ ἄλλοφροσύνη γιὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἡ ροπή ὀρισμένων πρὸς ἔκνομες πράξεις καί ἐπικίνδυνες ἀπολαύσεις καί συμπεριφορές, ὀδηγοῦν μόνο στὴν ἀλλοτριώση καί σὲ καταστροφικὲς περιπέτειες.

Ἐμεῖς εὐχόμεσθε, ὅλες οἱ μεγάλες ἀξίες μας, οἱ παραδόσεις καί τὰ ἔθιμά μας, νὰ ξαναζωντανέψουν ὅμοια καί κατὰ τίς μεγάλες αὐτές ἡμέρες.

Γιὰ νὰ λέμε τὸ ἴδιο ἀγνά καί μὲ τὴν ἴδια ζεσσιὰ καί ἀγάπη, μικροὶ καί μεγάλοι «**Χριστὸς Ἀνέστη**», ἐχθροὶ καί φίλοι. Χρόνια πολλὰ.

ΛΑΜΠΡΟΣΚΟΛΑ

Τοῦ κ. Ἰωάννου Σκουλούδη
Λαογράφου

Ὁλό ὄμορφη λέξη **Λαμπρή** ἀντί **Πάσχα** πού εἶναι Ἑβραϊκή καί σημαίνει **Διάβαση**. Ἀρχικά ἦταν ἑορτή τῶν Αἰγυπτίων, ὡς ἀνάμνηση τῆς διαβάσεως τοῦ ἡλίου διά τοῦ ἰσημερινοῦ κατά τήν ἑαρινή ἰσημερία ἢ εἰς ἀνάμνηση τῆς διαβάσεως ἀπό τόν Χειμῶνα στήν Ἄνοιξη. Οἱ Ἰουδαῖοι παρέλαβαν τήν ἑορτή ἀπό τούς Αἰγυπτίους καί τήν ἔκαναν εἰς ἀνάμνηση τῆς διαβάσεώς τους στήν Ἐρυθρά Θάλασσα, ὅταν τούς κατεδίωξαν μετά τήν ἔξοδό τους οἱ Αἰγύπτιοι ἀπό τήν δουλεία. Ἐμεῖς σήμερα: Εἰς ἀνάμνηση τῆς ἐκ τῶν νεκρῶν Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου.

Ἐπομένως ἡ λέξη **Πάσχα** εἶναι Ἑβραϊκή καί σημαίνει **Διάβαση!**

Λαμπρή λοιπόν, Ἑλληνική λέξη, πού ἔρχεται νά θυμίσει τήν λαμπρή φορεσιά τῶν νεοβαπτισμένων ἀνθρώπων πού ἐτελεῖτο στά παλιά χρόνια τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐπειδή οἱ βαπτιζόμενοι διά τοῦ βαπτίσματος γίνονται καινοί, δηλαδή νέοι ἄνθρωποι, ὀλόκληρη ἡ ἑβδομάδα μετά τήν Ἀνάσταση, (ἡ ὅποια ἐθεωρεῖτο ὡς μία ἡμέρα), ὀνομάσθηκε **Διακαινισμός**. Τήν ἑβδομάδα αὐτή οἱ νεοβαπτισθέντες, εἰς συμβολισμό τοῦ καθαρισμοῦ τους, φοροῦσαν λευκά ἐνδύματα μέχρι τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ, ἡ ὅποια γι' αὐτό καί λεγότανε Κυριακή “ἐν λευκοῖς” (τά βαπτίσια γινότανε τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως).

Τό **Πάσχα - Λαμπρή** ὡς γνωστόν, μέ-

χρι σήμερα γιορτάζεται τήν πρώτη Κυριακή μετά τήν πανσέληνο τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας.

Ἰσημερία θεωρεῖ ἡ Ἐκκλησία μας τήν 21η Μαρτίου, τήν ἡμέρα κατά τήν ὅποια ἦταν ἰσημερία τό ἔτος τῆς ἐν **Νικαία** συνόδου τό 325, ἐνῶ ἡ Δυτική Ἐκκλησία θεωρεῖ τήν πραγματική καί σήμερα ἰσημερία τήν 8η Μαρτίου.

Γι' αὐτό τό λόγο ὑπάρχει ἡ παρατηρούμενη διαφορά μεταξύ τῆς Ἀνατολικῆς καί Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὡς πρός τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Πολλάκις ὅμως συμπίπτει ἡ ἀπό κοινοῦ ἑορτή τῆς Λαμπρῆς.

Τά Λαμπρόσκολα εἶναι ὅλες οἱ γιορτές πού τριγυρνᾶνε τήν Διακαινήσιμο ἑβδομάδα.

Σ' ὅλες αὐτές τίς γιορτές τ' ἀρνιά καί τά κατσίκια ἔχουν τόν πρῶτο λόγο. Γνωστό δέ τό ψήσιμο σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα τοῦ Λαμπριάτη. Ὁ Λαμπριάτης στή σούβλα θέλει νά συμβολίσει τήν θυσία τοῦ Χριστοῦ, διά νά σώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά δεσμά τοῦ θανάτου.

Στήν Κρήτη μας τό ἔθιμο αὐτό ἄργησε νά ἐπικρατήσῃ, ἀλλά τώρα σιγά - σιγά γενικεύεται.

Αὐτό πού γιά τήν Κρήτη ἔχει τήν πρωτιά, καί πού ἀπουσιάζει ἀπό τήν ἄλλη Ἑλλάδα εἶναι τά “**καλιτσούνια**”.

Ἀλήθεια πού τά βρήκαμε;

Τά καλιτσούνια χρονολογοῦνται ἀπό τήν ἐποχή τοῦ **Μίνωα**.

Ὅταν ὁ Βασιλιάς τῆς Κρήτης **Μίνωας** εἶχε ὑψηλούς καλεσμένους στό τραπέζι του, τό πρῶτο καί σπουδαῖο ἔδεσμα ἦταν τά Καλιτσούνια! Γνωστά, λοιπόν, στούς Κρήτες, πού ὅταν δέχτηκαν τόν Χριστιανισμό, μεταξὺ

Ὁ δεκάλογος τῶν συζύγων

1. Μὴν κάνετε τὸν δάσκαλο στὸν σύντροφό σας . Ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τὸν διδάξετε εἶναι νὰ τὸν ἀγαπᾶτε.
2. Ὁ γάμος εἶναι μία διαρκὴς ἀλλὰ ὠραία περιπέτεια, πού βρονθάει νὰ ἀνακαλύπτουμε τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό μας, τὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ συντρόφου μας καὶ νὰ γνωρίζουμε τὸν Θεό.
3. Τὸν σύντροφό μας τὸν ἀποδεχόμαστε ὅπως εἶναι, μέ τίς ἀδυναμίες καὶ τίς ἰδιοτροπίες του καὶ ὄχι ὅπως ἐμεῖς θὰ θέλαμε νὰ εἶναι . Ἡ οἰκογένεια εἶναι παλαίστρα καὶ γυμναστήριο.
4. Προσπαθεῖστε καὶ καταλάβετε τὸν ἢ τὴν σύζυγό σας . Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ ἄνδρας σκέφτεται μέ τὴν στενὴ λογικὴ, ἐνῶ ἡ γυναῖκα μέ τὴν καρδιά.
5. Μὴν προσπαθεῖτε νὰ ἐπιβιάσετε τὴν γνώμη σας καὶ νὰ διορθώσετε τὸν ἢ τὴν σύντρόφό σας. Φροντίστε καλύτερα νὰ διορθώσετε τὸν ἑαυτό σας. Ἡ ἀγάπη ζεῖ μέ τὴν ἁρμονία τῶν ἀντιθέσεων.
6. Μέ τὴν πίστη, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀγάπη ἀντιμετωπίζονται νικηφόρα ὅλες οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς.
7. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς συζυγικῆς ζωῆς εἶναι ὁ ἐγωῖσμός. Δέν σᾶς σώζει ἡ ἐπίθεση κατὰ τοῦ συντρόφου σας, ἀλλὰ ἡ ἐπίθεση κατὰ τοῦ ἐγώ σας.
8. Τὸ καλύτερο παράδειγμα γιὰ τὰ παιδιὰ μας εἶναι νὰ ἀγαπᾶει ὁ πατέρας τὴν μητέρα τους καὶ ἡ μητέρα τὸν πατέρα τους.
9. Τὸ μυστικὸ τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης εἶναι νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ συγχωρεῖ.
10. Ὁ γάμος εἶναι «Μυστήριό Μέγα» πού ἀρχίζει μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἀνανεώνεται μέ τὴν Θεία Λειτουργία καὶ τὰ μυστήριά της.

Ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα www.pigizois.gr

τῶν ἄλλων πέρασαν στό ἐπίσημο τραπέζι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, τὰ καλιτσούνια! Ἔτσι ὅλες οἱ ἡμέρες τῶν ἑορτῶν τῆς Λαμπρῆς καὶ ὄχι μόνο, ἔχουν τὰ καλιτσούνια τελείως ἀπαραίτητα! Θαυμαστά γιὰ ὅλους πού θὰ τὰ γευτοῦν, εἰδικά αὐτὰ τῆς Λαμπρῆς πού εἶναι καὶ μοναδικά καὶ ξεχωριστά ἀπ' ὅλο τὸν ὑπόλοιπο χρόνο!

Λαμπρόσκολα, Λαμπριάτης τό σφαχτό, Λαμπροκέρια, Λαμπροκουλοῦρες, Λαμπριάτικα ροῦχα, Λαμπριάτικα παπούτσια, Λαμπρὴ ἡμέρα, Λαμπρός οὐρανός, Λαμπρός νέος, Λαμπρός ἄνθρωπος.

Εὐχομαι ὅλοι μας νὰ πάρουμε Λαμπρότητα μέσα στὴν ψυχὴ μας, καὶ ἄς πετάξουμε τὸν παλαιὸ ἑαυτό μας, τὸν σκοτεινὸ καὶ κουρασμένο ἀπὸ τὰ τῆς Ἐποχῆς, γιατί εἶναι πιά ἀνάγκη.

Λαμπρὴ χωρὶς νὰ πάρουμε ἀπὸ τὴν λάμψη καὶ τό φῶς της σημαίνει σκοτάδι.

Ἡ Ἐκκλησία σᾶς ἀπαντᾷ...

Ἡ κ. Ἑλένη Π. ἀπό τὴν Κίσαμο ἐρωτᾷ: «Ὅλοι αὐτοὶ πού κτυποῦν τὴν πόρτα μας καὶ θέλουν νὰ μᾶς μιλήσουν γιὰ τὸν Χριστό, μοιράζουν φυλλάδια στὰ σπίτια καὶ τὰ μαγαζιά μας πού γράφουν γιὰ τὸν Χριστιανισμό. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ καὶ γιατί τὸ κάνουν;

Ἀπάντηση:

Ἀγαπητὴ κ. Ἑλένη, Χριστὸς Ἄνεστη!

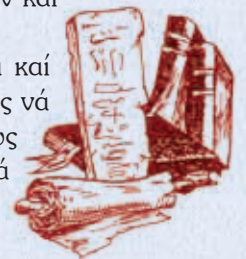
Εἶναι γεγονός ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ συχνά - πυκνά ἐπισκέπτονται τὴν περιοχὴ μας διάφορες αἰρετικές ὁμάδες οἱ ὁποῖες προσπαθοῦν νὰ παραπλανήσουν τοὺς ἀνθρώπους μας. Κατ' ἀρχὴν θὰ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ὅλοι αὐτοί, ὅπως καὶ ἐσεῖς χαρακτηριστικά τοὺς ὀνομάζετε, δὲν ἔχουν καμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία πού ἴδρυσε ὁ Χριστὸς, τὴν Ἐκκλησία τῶν ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν Ἁγίων, τῶν Μαρτύρων, τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ζωῆς, τὴν Ἁγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας. Ὅχι μόνον δὲν ἔχουν σχέση, ἀλλὰ τὴν μάχονται, τὴν πολεμοῦν, τὴν ἀπορρίπτουν καὶ τὴν ὑβρίζουν ἀποκαλώντας τὴν «Βαβυλῶνα» καὶ «πόρνη». Πρόκειται γιὰ τοὺς λεγόμενους Πεντηκοστιανούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παρακλάδια τῆς αἵρεσης τῶν Προτεσταντῶν ἢ Διαμαρτυρομένων καὶ ὀνομάσθηκαν Πεντηκοστιανοί, γιατί ἔχουν τὴν ψευδαίσθηση ὅτι μποροῦν νὰ μιλοῦν ξένες γλῶσσες, τὴν λεγόμενη «γλωσσολαλία», μὲ τὴν ἐπιφοίτηση, δῆθεν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ ὁμάδες αὐτές ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ (100) περίπου χρόνια.

Ἀλήθεια ἐδῶ καὶ 1900 χρόνια πού ἦταν;; Στὴν Ἑλλάδα ἐμφανίστηκαν γιὰ πρώτη φορά τὸ 1924, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Οἱ ὁμάδες αὐτές ἔχουν διαιρεθεῖ μεταξύ τους καὶ ἔχουν κομματιαστεῖ σὲ περισσότερες ἀπὸ 70, ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία πολεμᾷ τὴν ἄλλη. Ποιές εἶναι οἱ πλάνες τους;

1. Δὲν ἀποδέχονται τὴν πίστη στὴν Ἁγία Τριάδα.
2. Ἄρνοῦνται τὴν Ἱερά Ἐκκλησιαστικὴ παράδοση ὅλων τῶν αἰώνων.
3. Ἀπορρίπτουν ὅλα τὰ Ἱερά Μυστήρια (Τὰ μέλη τους τὰ ξαναβαπτίζουν)
4. Ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποστάτησε γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀποκαλοῦν «πόρνη» καὶ «Βαβυλῶνα», ἐνῶ χρησιμοποιοῦν τὸ «Πιστεύω», τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς Ὁρθοδοξίας.
5. Ὑβρίζουν τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἰσχυριζόμενοι ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα σαρκικά ἀδέλφια.
6. Δὲν πιστεύουν στὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ, δὲν τὸ τιμοῦν καὶ δὲν τὸ σέβονται.
7. Ἄρνοῦνται τὴν τιμὴ τῆς Θεοτόκου Μαρίας, τῆς Ὁποίας ἀπορρίπτουν καὶ τὴν ἀειπαρθενία.
8. Ἄρνοῦνται τὴν τιμὴ στοὺς Ἁγίους.
9. Ἀποδοκιμάζουν καὶ ἀρνοῦνται τὶς Ἱερές Εἰκόνες, ἰσχυριζόμενοι ὅτι εἶναι εἴδωλα.
10. Ἀπορρίπτουν ἀσεβῶς τὰ Ἱερά μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἀδελφῶν μας.
11. Ὅμιλοῦν γιὰ «ἀρπαγὴ τῆς Ἐκκλησίας». Διδάσκουν ὅτι πρὶν τὴν Β' Παρουσία θὰ ἔλθει ὁ Κύριος νὰ ἀρπάξει τοὺς Πεντηκοστιανούς, ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἔχει καμιά ἀγιογραφικὴ βάση.
12. Πιστεύουν, ὅπως καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά - Ἰεχωβάδες - στὴν ψευδῶς λεγόμενη «χιλιετὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ».

Αὐτές καὶ ἄλλες πολλές εἶναι οἱ πλάνες τῶν Πεντηκοστιανῶν, μὲ τὶς ὁποῖες προσπαθοῦν νὰ παραπλανήσουν τοὺς ἀφελεῖς, προσπαθοῦν νὰ πείσουν ὅτι εἶναι «τὰ στόματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καὶ ὑποστηρίζουν ψευδῶς καὶ παρὰ τὴν ἀντίθετη διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶ Παραδόσεως ὅτι: α) Μποροῦν νὰ γλωσσολοιοῦν, β) μποροῦν νὰ προφητεύουν καὶ γ) μποροῦν νὰ θεραπεύουν ἀρρώστους. Δὲν διστάζουν ἀκόμα νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη ὡς δόλωμα τὴν ὁποία καὶ διανέμουν δωρεάν.

Γιὰ τοῦτο, ἀγαπητὴ κ. Ἑλένη, χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχή, ὅταν μᾶς κτυποῦν τὴν πόρτα καὶ ὅταν προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν γιὰ τὶς «ἀγαθές» προθέσεις καὶ διαθέσεις των. Χρειάζεται ἐπίσης νὰ ἀποφεύγωμε τὴν ἀκρόαση τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ πού διαθέτουν καὶ μέσω τῶν ἐντύπων τους διαφημίζουν, γιατί ἀποτελεῖ μέσο παραπληροφόρησης καὶ προσηλυτισμοῦ. Καλὸ θὰ εἶναι ἐπίσης γιὰ κάθε τέτοια ἐπίσκεψη νὰ ἐνημερώνομε τὸν Ἐφημέριο τῆς Ἑνορίας μας.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ (ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007)

Έορτή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως

ἀφοσιώσεως διακόνησε.

Τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἑόρτασε καί ἡ Μητρόπολις μας, τὴν Γ΄ Κυριακὴ τῶν Νησιεῶν, μέσα στό πνεῦμα τῆς περιόδου καί τῶν ἡμερῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ εὐλόγησε ὁ Σεβασμιώτατος Γέροντας - Μητροπολίτης Εἰρηναῖος, ὁ ὁποῖος μετὰ συγκινήσεως πολλῆς ὁμίλησε διά τό νόημα τῆς ἑορτῆς καί ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε μέρος, μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ἀμφιλοχίου, εἰς τό μνημόσυνον (3μηνον) τῆς μακαριστῆς Μαρίας Παπαδημητράκη (Κοινωνικῆς Λειτουργοῦ καί ἐπί δεκαετίες Διευθύντριας τοῦ Οἰκοτροφείου Θελέων τῆς Μητροπόλεως μας).

Ὁ Σεβασμιώτατος Γέροντας Εἰρηναῖος ἔγινε ἀποδέκτης πολλῶν ἐκδηλώσεων ἀγάπης καί σεβασμοῦ ἀπό τούς ἀνθρώπους τοῦ τόπου πού ἐπί μισόν σχεδόν αἶωνα μετὰ περισσοῦ ζήλου καί

Ἱερατική Σύναξις

Τὴν Πέμπτη 15 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε εἰς τόν ἱστορικό Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Ἱερατική Σύναξις εἰς τὴν ὁποῖαν ὁμίλησε ὁ Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος π. Ἀντίπας. Ὁ π. Ἀντίπας, μοναχός τοῦ Ἱ. Ἰβηρίτικου Κελλίου Ἁγίας Ἄννης, γόνου τῆς Κισάμου, προσκεκλημένος τῆς Μητροπόλεως μας κατά τὴν ἐδῶ παραμονή του ἐξομολόγησε πλῆθος Χριστιανῶν καί τέλεσε τὴν Δ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν Ἱερά Γυναικεῖα Κοινοβιακὴ Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς Παρθενῶνος.

Έορτή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου

Ἡ διπλή καί μεγάλη Θρησκευτικὴ καί Ἐθνικὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, ἑορτάστηκε καί εἰς τίς Ἐπαρχίες τῆς

Μητροπόλεώς μας με την δέουσα Ίερότητα: Θεΐες Λειτουργίες, Ήπιμνημόσυνες δεήσεις, Παρακλήσεις και Παρελάσεις. Τό έσπέρας τής Έορτής, Σάββατο 24 Μαρτίου, ό Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Έσπερινό εις τόν Ί. Ν. Ευαγγελισμό τής Θεοτόκου Παλαιοχώρας Σελίνου, τήν δέ κυριώνυμο ήμέρα ιερούργησε εις τόν έορτάζοντα Ί. Μητροπολιτικό Ναό.

Τηλεμαραθώνιος Άγάπης

Τήν Κυριακή 31 Μαρτίου τό Άνουςάκειο Θεραπευτήριο – Γηροκομείο, Ίδρυμα τής Μητροπόλεώς μας, διοργάνωσε σέ συνεργασία με την «**Νέα Τηλεόραση Κρήτης**», Τηλεμαραθώνιο Άγάπης, με σκοπό τά έσοδα τής προσπάθειας νά αξιοποιηθούν για τήν δημιουργία νέας πέρυγας, στό Άνουςάκειο Θεραπευτήριο, στήν όποία θά διαμένουν ήλικιωμένα ζευγάρια. Έχει άρχισει ήδη ή άνέγερση νέου όρόφου, ό όποιος θά περιλαμβάνει δυό πέρυγες, μιά έκ τών όποίων είναι δωρεά τού μεγάλου ευεργέτου και δωρητού τού Ίδρύματος Στρατηγού Βενιζέλου Σκαλίδη, έκλεκτου γόνου τής Κισάμου.

Ως γνωστόν τό Άνουςάκειο Θεραπευτήριο είναι

Ίδρυμα πολύπλευρης δράσης και διακονίας, άφοϋ έκτός άπό τούς 70 γέροντες και γερόντισες πού φιλοξενεί, λειτουργεί δυό προγράμματα «Κατ' οίκον βοήθειας» σέ Κισάμο και Σέλινο, όπως επίσης και τρία φυσικοθεραπευτήρια (Καστέλλι, Βουκολιές, Κολυμβάρι) και προετοιμάζει τήν λειτουργία ενός τετάρτου στήν Κάνδανο. Ή άνταπόκριση τού κόσμου υπήρξε συγκινητική με άποτέλεσμα νά συγκεντρωθεί τό ποσόν τών 175.000€. Καθοριστική και ουσιαστική υπήρξε επίσης ή συμβολή τής «**Νέας Τηλεόρασης Κρήτης**». Ευχαριστίες άρμόζουν σέ όλους όσους έργάσθηκαν για τήν έπιτυχία τής προσπάθειας αυτής ως και τούς έπωνύμους και άνωνύμους δωρητές πού άπό τό περίσσευμα τής άγάπης των άνακουφίζουν, και με αυτό τόν τρόπο, τόν πόνο και τήν μοναξιά τών άπόμαχων τής ζωής.

Μεγάλη Έβδομάδα

Μέ ιερή κατάνυξη και δέος βίωσε και πάλι ό Χριστιανικός κόσμος τό μυστήριο τής άγάπης και ευσπλαχνίας τού Θεανθρώπου. Και σίς Έπαρχίες τής Μητροπόλεώς μας οί καμπάνες καλούσαν τούς πιστούς στήν συμμετοχή και βίωση τού Θεϊού Δράματος και διαλάλησαν τό μήνυμα τής Άναστάσεως. Πλήθος πιστών συμμετείχε σίς Άκολουθίες τής Μεγάλης Έβδομάδος και ιδιαίτερα αυτές τών τελευταίων ήμερών. Ό καιρός βοήθησε στήν περιφορά τού Έπιταφίου, ή όποία με τήν δέουσα κατάνυξη πραγματοποιήθηκε και στήν έδρα τής Μητροπόλεώς μας με τήν κοινή περιφορά και τών τριών έπιταφίων τών Ένοριών τού Καστελλίου.

Ύπαίθρια τελετή Άποκαθηλώσεως.

Όσοι πιστοί και ήταν άρκετοί, βρέθηκαν και έφέτος εις τό Βουλγάρω Κισάμου, με έναν παραστατικό τρόπο βίωσαν τήν άποκορύφωση τού Θεϊού Δράματος, συμμετέχοντας στον Έσπερινό της Άποκαθηλώσεως,

Ἑσπερινός τῆς Ἀγάπης

ὁ ὁποῖος τελεῖται ὑπαίθρια σέ εἰδικά διαμορφωμένο χῶρο, σέ ὕψωμα παραπλεύρως τοῦ κεντρικοῦ Ναοῦ. Μαυροφόρες γυναῖκες, νέοι καί νέες τῆς περιοχῆς, μέ τίς παραδοσιακές τους στολές ὡς καί ἡ Φιλαρμονική τῆς Μητροπόλεώς μας καί τοῦ Δήμου Κισάμου, ἔλαβαν μέρος εἰς τήν λιτάνευση πού ἀκολούθησε τῆς Ἀποκαθλώσεως. Σημαντική ὑπῆρξε καί ἡ συμβολή τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Βουλγάρω.

Ἀνάσταση στό Ἄννουσάκειο Θεραπευτήριο - Γηροκομεῖο

Οἱ φιλοξενούμενοι στό Ἄννουσάκειο – Θεραπευτήριο Γηροκομεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας, (γέροντες καί γερόντισσες), ἦταν ἐκεῖνοι πού πρῶτοι ἀπ' ὄλους, (ἀξίως καί δικαίως), ἄκουσαν τό «Χριστός Ἀνέστη» καί τσουγκρίσαν τό πασχαλινό αὐγό. Μέ μεγάλη ἀνυπομονησία οἱ τρόφιμοι τοῦ Ἰδρύματος ἀνέμεναν τόν ἐφημέριο τοῦ Γηροκομεῖου Αἰδεσιμολογιώτατο π. Ἀντώνιο Κουμή, ὁ ὁποῖος τέλεσε τήν ἐναρκτήριο Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, ἔδωσε τό Ἅγιον Φῶς καί ἀκολούθησαν οἱ εὐχές καί ὁ ἀναστάσιμος ἀσπασμός, ἐν μέσῳ πολλῆς συγκινήσεως.

Ὁ Ἑσπερινός τῆς Ἀγάπης τελέστηκε σίς Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας τό μεσημέρι τῆς Κυριακῆς του Πάσχα. Στήν Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή Ὁδηγητρίας Γωνιάς, ὁ Ἑσπερινός τελέστηκε στόν προαύλιο χῶρο τῆς Μονῆς ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ἀμφιλοχίου, μέ τήν συμμετοχή πολλῶν ἱερέων τῆς Μητροπόλεώς μας καί ἰδιαίτερως τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφερείας τῆς Ἀνατολικῆς Κισάμου, ἀρχῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐξουσίας καί τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καί πλήθους πιστῶν. Μετά τόν ἀσπασμό τῆς ἀγάπης ὁ Σεβασμιώτατος διένειμε στούς προσκυνητές κόκκινα αὐγά καί πασχαλινά κουλούρια, εὐλογία τῆς Μονῆς.

Τρίτη τοῦ Πάσχα στό Ἱερό σπήλαιο τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Τοπολίων

Τό Ἱερό καί ἱστορικό σπήλαιο τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, στά Τοπόλια Κισάμου, τό ὁποῖο ἐορτάζει τήν Τρίτη τοῦ Πάσχα, ἐόρτασε καί ἐφέτος ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας μέ τήν συμμετοχή πλήθους πιστῶν. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση, μετα

τήν ἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης, τό εἰκόνημα τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἔφυγε ἀπό τόν περίλαμπρο Ναοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ καί φτάνοντας στήν ἐλεύθερη ἀκόμη τότε Κρήτη, κρύφτηκε καί φιλοξενήθηκε σ' αὐτό τό σπήλαιο. Ἴσως νά τό ἔφεραν μαζί τους οἱ Κρήτες ἐθελοντές πολεμιστές. Στόν ἴδιο χῶρο διαδραματίστηκε κι ἓνα συγκλονιστικό ἱστορικό δράμα, ἴσως ἀπό τά σημαντικότερα γεγονότα τῆς Ἰστορίας μας, ἡ θυσία τῶν Ψαρομηλίγκων. Ἀξιέπαινη ἡ προσπάθεια τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Κατσοματάδω γιά ἀναβίωση τῆς ἐορτῆς τήν Τρίτη τοῦ Πάσχα.

Ἔργασίες στήν Ἱερά Μονή Χρυσσοκαλιπίσης

Κατόπιν τῶν προβλεπομένων ἐγκρίσεων ἀπό τήν 28ῃ Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων ξεκίνησαν οἱ ἐργασίες ἀνακαίνισης - ἀναπαλαίωσης τῆς ἱστορικής Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσσοκαλιπίσης. Οἱ ἐργασίες ἄρχισαν ἀπό τό καθολικό τῆς Μονῆς (Κοίμησις τῆς Θεοτόκου) ὡς καί τό παρεκκλήσιον αὐτῆς (Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος). Καί οἱ δύο Ναοί ἀνακαίνιζονται ἐκ βάθρων. Οἱ μελέτες πού ἔχουν ἐγκριθεῖ περιλαμβάνουν τήν πλήρη κτηριακή ἀνασυγκρότηση τῆς Μονῆς ὡς καί τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς χώρου.

Ἀνέγερσις Φαλδάμειου Οἰκήματος

Μέ ἱκανοποιητικούς ρυθμούς προχωροῦν οἱ ἐργασίες ἀνέγερσης τοῦ Φαλδάμειου Οἰκήματος. Πρόκειται περί διόροφου κτηριακοῦ συγκροτήματος, δωρεά τῆς οἰκογένειας τοῦ μακαριστοῦ Στυλιανοῦ Φαλδαμῆ, ἐκλεκτοῦ γόνου τῆς ἐπαρχίας Κισάμου, τό ὅποιον θά περιλαμβάνει στό ἰσόγειο αἴθουσα πολλαπλῶν χρήσεων καί ἐκκλησιαστικό βιβλιοπωλεῖο, στόν δέ ὄροφο τά Γραφεῖα Διοικήσεως τῆς Μητροπόλεως, δανειστική βιβλιοθήκη καί μικρόν παρεκκλήσιον.

Ἐορτή Ζωοδόχου Πηγῆς

Τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου, ἐορτή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐόρτασε καί ἡ Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς Παρθενῶνος, μέ τήν συμμετοχή ἱκανοῦ ἀριθμοῦ προσκυνητῶν ἀπό τήν εὐρύτερη περιοχή. Τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τῆς Θείας Λειτουργίας προεξῆρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας.

Μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κυροῦ Τιμοθέου

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Κρήτης καί ἡ Ἱερά Μητρόπολις Γορτύνης καί Ἀρκαδίας τέλεσαν εἰς τήν Ἱερά Μονή Παναγίας Καλυβιανῆς τό ἐννεάμηνο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κυροῦ Τιμοθέου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου καί συνερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Ἀνθίμου, Γορτύνης καί Ἀρκαδίας κ. Μακαρίου, Κισάμου καί Σελίνου κ. Ἀμφιλοχίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Κνωσοῦ κ. Εὐγενίου.

Ἀνακαίνισης Ἁγίου Οἴκουμένου

Τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Οἴκουμένου, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τόν προαύλιο χῶρο τῶν Οἰκοτροφείων τῆς Μητροπόλεώς μας, κτισμένο ἀπό νέους ἀνθρώπους τοῦ τόπου καί τῆς Εὐρώπης, ἀνακαινίζεται ἐξ' ὀλοκλήρου λόγῳ τῶν ζημιῶν πού ἔχει ὑποστεί ὁ τροῦλος.

Ἑορτή Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

Τόν μέγαλο καί ἀγαπημένο Ἅγιο Τροπαιοφόρο Γεώργιο ἐόρτασε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἡ Ἑλλάδα τῆς πίστεως, τῆς εὐσεβείας καί τῆς Ὁρθοδοξίας καί μαζί τῆς Ἑκκλησίας ὅλη. Ἀναρίθμητοι οἱ Ναοί πού τιμῶνται στήν μνήμη τοῦ Μεγαλομάρτυρα σέ ὅλες τίς Ἑνορίες καί τά χωριά τῆς Μητροπόλεώς μας. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας προεξῆρχε τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τήν Ἑνορία Ἁγίου Γεωργίου Πύργου καί ἱερούργησε εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Δρακώνας.

Πνευματικό Πολύκεντρο

Ἡ Μητρόπολις μας στήν μέριμνα καί ἀγωνία τῆς διά τήν πνευματική πρόοδο τοῦ τόπου εἶχε πρόθεση νά ἀνακαινίσει τό κτίριο τῆς πρώην Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς διά νά τό χρησιμοποιήσει ὡς Πνευματικό Κέντρο. Ὅμως κατόπιν γνωματεύσεως τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς, σύμφωνα μέ τήν ὁποία: «τό κτίριο δέν ἀνταποκρίνεται στίς σημερινές ἀπαιτήσεις τοῦ νέου ἀντισεισμικοῦ ἐλέγχου», «τό ἐκτιμώμενο κόστος ἐπισκευῆς θά εἶναι μεγαλύτερο ἀπό τό κόστος ἀντικατάστασης ἀντί νά εἶναι μικρότερο», «τήν διάταξη τῶν κολόνων πού περιορίζει τήν χρήση τῶν μεγάλων χώρων πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν νέα χρήση», «τήν μή πρόσβαση ἀτόμων μέ ΑΜΚ», ὡς καί ἄλλες αἰτίες βάσει τῶν ὁποίων ἡ Τεχνική Ὑπηρεσία προτείνει τήν κατεδάφιση καί ἀντικατάσταση τοῦ κτιρίου ἀπό «τεχνικῆς καί οικονομικῆς ἀποψης». Τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο ἀπεφάσισε ὅπως ἀναγκαστικῶς προβεῖ εἰς τήν κατεδάφιση τοῦ κτιρίου καί στήν θέση του ἀνεγερθεῖ νέον, τό ὁποῖον καί θά μπορεῖ νά καλύψει τίς πνευματικές, ἐκκλησιαστικές καί πολιτιστικές δραστηριότητες τῆς Μητροπόλεως.

ΔΩΡΕΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Τζανακάκη Έλευθερία	200€
Καμπουράκη Παρθενόπη	50€
Άντώνιος Ρενιέρης	60€
Οίκ. Μαρίας Άντων. Κουφάκη εις μνήμην ἀδελφοῦ της Ἰωάννου Κλωνιζάκη	300€
Άνδρέας καί Μαρία Φουντουλάκη εις μνήμην Χρυσῆς Φουντουλάκη	100€
Οίκ. Πέτρου Φουρναράκη εις μνήμην Νίνας Φουρναράκη	100€
Χριστίνα Ψαρομιλίγκου εις μνήμην Νίνας Φουρναράκη	50€
Άνώνυμος	100€
Ένορία Παλαιοχώρας Σελίνου	200€
Γεώργιος καί Εὐτυχία Δεσποτάκη εις μνήμην Ἀντωνίου Μυλωνάκη	200€
Έρμιόνη Μυλωνάκη εις μνήμην συζύγου της Ἀντωνίου Μυλωνάκη	500€
Οίκ. Κων/νου Μαρακάκη εις μνήμην υἱοῦ της Ζαχαρίου Μαρακάκη	200€
Οίκ. Κων/νου Μαρακάκη εις μνήμην Ἀντωνίου Μυλωνάκη	200€
Γεωργία Ἰωάν. Γαλανάκη εις μνήμην Ἀντωνίου Μυλωνάκη	200€
Ένορία Κουστογέρακω Σελίνου	100€
Ένορία Παλαιοχώρας Σελίνου	200€
Γεώργιος Παπαγιαννόπουλος	100€
Άνώνυμος	200€
Ένορία Γαβαλομουρίου Κισάμου	200€
Ἰ. Ναός Σφενδυλιανῶν Κισάμου	150€
Άργυρῶ Ἀγγελάκη	100€
Άνώνυμος	100€
Αἶδес. Γεώργιος Σχοινοπλοκάκης	20€
Δήμητρα Μυλωνάκη	60€
Οἶκογ. Eddie and Ann Καλογρίδη	714€
Πρεσβυτέρα Άννα Λουπασάκη	100€
Θεόδωρος καί Μαρία Φωτάκη εις μνήμην Στυλιανοῦ Μπενάκη	200€
Στυλιανός Πιταριδάκης	500€
Χαρίκλεια Οὐσταμανωλάκη εις μνήμην συζύγου της Γεωργίου	50€
Χρυσούλα Μαλανδράκη εις μνήμην Εὐτυχίου Χειλαδάκη	150€
Θεόδωρος καί Μαρία Φωτάκη εις μνήμη Παναγιώτου Φωτάκη	100€
Μαρία Ἀθητάκη	100€
Παναγιώτα Φαλδαμή, (διά τήν ἀνάγεσιν τοῦ Φαλδαμείου Οἰκήματος)	60.000€
Έλένη Χατζηδάκη	100€
Κουνιάκη Περσεφόνη	50€
Ἱερά Μονή Γωνιάς	5.000€
Χρυσούλα Μιχελάκη	100€
Γεωργία Φαραντάκη	60€
Ἰ. Χαλαζωνίτης εις μνήμην ἀδελφοῦ του Νικολάου	50€
Μιχαήλ Μαμαντάκης	10€
Βαλασία Κυριακίδου εις μνήμην Αἰκατερίνης Χατζηδάκη	500€

Ἰλαρόν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός. (Β΄ Κορινθ. 9,7)

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ
σωτηριώδους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἀναστάσεως.

Εἰ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος ἀπολαύετω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς
πανηγύρεως, Εἰ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ
Κυρίου αὐτοῦ, Εἰ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαύετω νῦν τὸ δηνᾶριον, Εἰ τις ἀπὸ
τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα, Εἰ τις μετὰ
τὴν τρίτην ἤλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω, Εἰ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε,
μηδὲν ἀμφιβαλλέτω, καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται, Εἰ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην,
προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων, Εἰ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην, μὴ
φοβηθῆ τὴν βραδύτητα, φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον,
καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον, ἀναπαύει τὸν τῆς ἐνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον
ἀπὸ τῆς πρώτης, καὶ τὸν ὑστερον ἔλεεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει, κἀκείνῳ
δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται, Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται,
Καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ, οὐκοῦν εἰσελθετε πάντες εἰς
τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε,
Πλούσιοι καὶ πένητες μέτ' ἀλλήλων χορεύσατε, Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι τὴν
ἡμέραν τιμήσατε, Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον, Ἡ
τράπεζα γέμει τρυφήσατε πάντες, ὁ μόσχος πολὺς μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν, Πάντες
ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς
χρηστότητος, Μηδεὶς θρηνείτω πενίαν ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία, Μηδεὶς
ὀδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε, Μηδεὶς φοβείσθω
θάνατον, ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος, Ἐσβησεν αὐτόν, ὑπ'
αὐτοῦ κατεχόμενος, Ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἄδην, Ἐπικράνεν
αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν, ὁ
Ἄδης, φησίν, ἐπικράνθη συναντήσας σοι κάτω, Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη
Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη, Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη, Ἐπικράνθη,
καὶ γὰρ καθηρέθη, Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη, Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ
περιέτυχεν, Ἐλαβε γῆν, καὶ συνήντησεν οὐρανῶ, Ἐλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ
πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε, Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἄδη τὸ
νῆκος; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ καταβέβησαι, Ἀνέστη Χριστός καὶ πεπτώκασι
δαίμονες, Ἀνέστη Χριστός, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι, Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ
πολιτεύεται Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος, Χριστός γὰρ
ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο, Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ
κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

